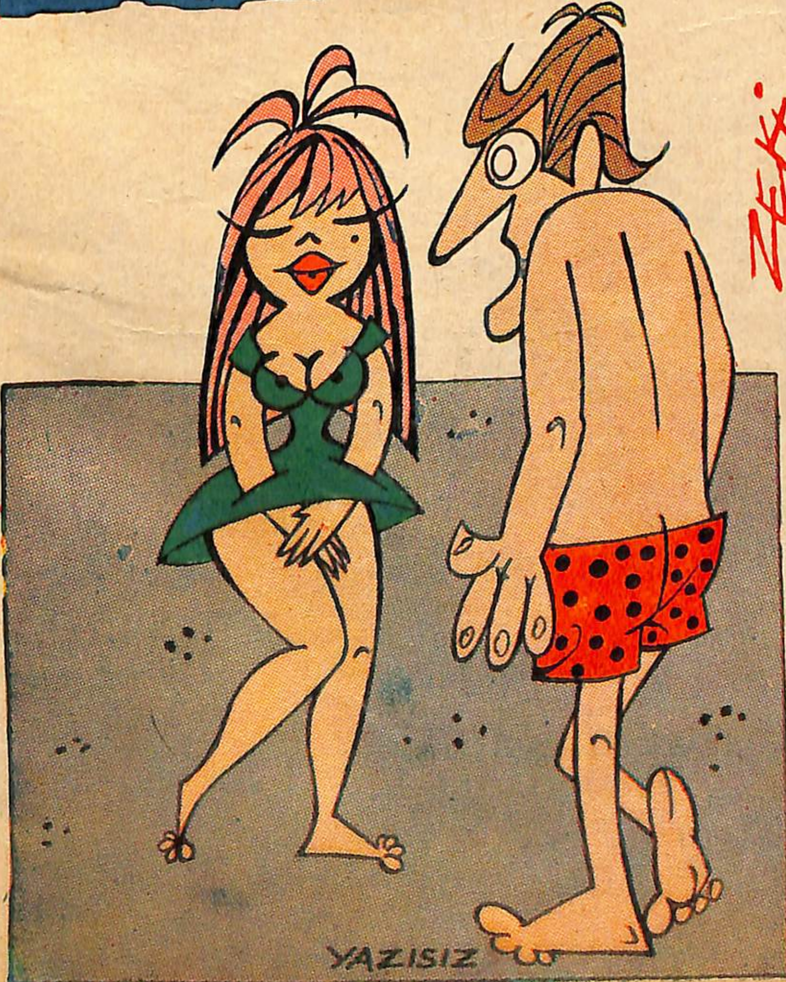
ARANIYOR! BULANA 10.000 LİRA

Akbaba

NE BAKIYORSUNUZ AYOL?.. ÜSTÜ MAYO, ALTI MODA BUNUN!..

YAZLIK DAİRELER!..

Bisiklet sanayimizin yüz akı yurdumuzun ilk "Cep" bisikleti:

Pinokyo

Piyasaya
sunulduğu günden bu yana
halkımızın büyük rağbetini kazanan
Pinokyo,
şimdi Avrupa ve Amerika
standartlarıyla boy ölçüşen
bir mükemmelliğe erişmiştir.

Pinokyo,
kolayca katlanan
elde taşınabilen
hafta sonu gezilerinde
ve tatillerde
yanınıza alabileceğiniz
her yere sığan tam bir
"Cep" bisikletidir.

Dayanıklı, hafif
kullanışlıdır
Pinokyo.
Size, çocuğunuza
tüm ailenize
yıllar boyu
hizmet edebilmek için.

İşte katlanmış Pinokyo.
İster elde taşıyın
ister bagaja koyun.

Her boya göre
ayarlanabilen
gidon ve sele.

Geceleri pırıl pırıl yanan
reflektörlü pedallar.

Sağlam, nikelajlı
port-bagaj.

Fransız malı
tel frenler.

Takviyeli
ön ve arka maşalar

Özel park ayağı.

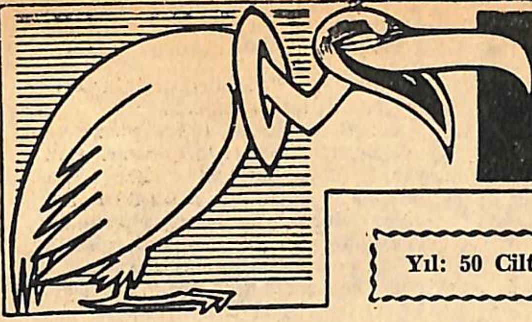
Beyaz yanaklı
lastikler.

Siz nereye
PiNoKyo
oraya

1300 *lira.*
İstanbul teslimi
peşin fiyatıdır.
Elverişli
taksit şartlarını
bölgenizdeki
satıcınızdan
öğreniniz.

Türkiye Genel ve Tek Dağıtıcısı:
STANDARD BELDE
Halâskârgazi Cad. 266 Şişli - İst.

(Manajans: 1868 — 91)

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 28 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 28 Haziran 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

Yükseklerde...

YENİ bir Anayasa değişikliğine gidiyoruz. En akıllılarımız, en okumuşlarımız, en yetkililerimiz şimdi bu yeni değişikliğin gereğini tartışmakta, yolunu araştırmakta, boyunu ölçüp biçmekte.

Anlaşılıyor ki biz gerçekten şanslı bir toplumuz. Görünüşe bakılırsa başlıca dertlerimiz hep kâğıt üstünde çözümlenecek cinsten.

Ya temel sorunlarımız elle tutulur, gözle görülür, burunla koklanır dertler olsaydı? Politikacılarımız, uzmanlarımız, basınımız yüksek yeteneklerini hep önemli konular üstünde toplayacak yerde ıvır zıvır işlerle de uğraşmak zorunda kalsalardı?

Tarihte bizimki gibi ulvî konulara meraklı toplumların örnekleri pek boldur. Bunlar kapılarına âfetlerin, illetlerin, felâketlerin en irileri dayandığı zamanlarda bile meleklerin kanatlarındaki tüy sayısını tartışmaktan vazgeçmemek soğukkanlılığını gösterebilmişlerdir.

Gerçi pratik bakımdan âkıbetleri pek parlak olmamıştır ama, yüksek kişilerinin ince ruhlarını kaba konularla uğraştırmak ayıbından kurtulabilmişlerdir öylece.

Bugün bizim birtakım ıvır zıvır dertlerimiz yok değil. Var. Ama toplumumuzun enerjisini ve dikkatini onlara yöneltmek yanlışına düşersek; akıllılarımızın, okumuşlarımızın, yetkililerimizin yüksek yeteneklerine lâyık ince konuları ihmal etme tehlikesine sürüklenebiliriz.

Söz gelimi, şu satırları İstanbul'un Anadolu yakasında yazmakta olduğumuz sırada evin musluklarından damla su akmıyor. Sekiz günden beri civardaki şebeke boruları ıslanmadı bile. Yâni kültür merkezimiz dediğimiz kentin yarısı koleraya çanak tutmakta Kerbelâ ile başabaş yarışıyor.

Ama musluk, su, boru... Bunlar aşağılık konulardır. Böyle şeyler üstünde fazla durmak bize yaraşmaz. Bize yaraşan, ANAYASA gibi önemli sorunlardır sadece. (Bunlar o kadar önemlidir ki, büyük harflerle yazılmaları gerekir.)

Milyonlarca vatandaşımız işsizdir, Almanya kuyruğundadır, gelirsiz ve parasızdır. Ancak marifet, para gibi dünya nimetlerini gündelik seviyede ele almaktan kaçınarak tüm dikkatimizi 22 YILLIK KALKINMA STRATEJİSİ'ne çevirebilmektir.

Kasaplar et savaşını İsrail'e parmak ısırtacak bir çabukluk ve kesinlikle kazanıvermişler, fiyatları ilk hedeflerinin de üstüne fırlatmış. larsa ne gam? Bizim asıl dâvamız, KARMA EKONOMİ'nin sınırlarını inceden inceye çizmenin tartışmasını aksatmamaktır.

Birçok yerde toplanamayan çöpler yaz sıcağında kokuşuyor, sinekler tehlike saçıyor, kanalizasyon yokluğundan en lüks görünüşlü kıyılarımız bile lâğım renklerine ve kokularına gömülüyormuş. Böyle şeyler ağza alınır mı? REFORMLAR GEREKLİ Mİ, DEĞİL Mİ, siz o konudaki düşüncelerinizi lûtfedin.

İkide birde elektrik kesilmesinden, voltaj düşüklüğünden falan yakınan vatandaşlar var. Böyle sızıldanmalar Türklüğe yakışmaz. DEVLETÇİLİĞİN SINIRI NEREDE ÇİZİLMELİ, SOSYALİZME KAYMA TEHLİKESİ NASIL ÖNLENMELİ? İşte hiç vakit geçirmeden cevabı bulunması gereken soru!

Yüzbinlerce yavrumuz okulsuzluktan ömür boyu cahil kalmaya mahkûm oluyor mu dediniz? Elbette zamanla bir çaresi bulunur. Bugün için önemli işimiz, DEMOKRASİ'nin gerçek anlamını araştırmaktır.

Hekimsizlikten, yataksızlıktan, ilâçsızlıktan kıvranan bölgelerimiz varmış. Çok yazık tabiî. Hele YÜKSEK GÜVENLİK sorunlarımızı çözümleyelim, onların canını düşünmeye de sıra gelir.

Uluslararası trafiğe açık hava alanlarımızın birer millî ayıp sergisi halinde olduğu, buralara düşen talihsiz yabancıların saatlerce cehennem azabı çektikten sonra bazan lânet okuyarak tersyüz edip uçakların bindikleri bildiriliyor. TURİZM DÂVASI'nı yeteri kadar inceleyince bu durumu da düzeltiriz elbette.

Basında zaman zaman münasebetsiz yazılar çıkıyor. Devlet gücünün şoförlere bir türlü taksimetre açtıramaması yüzünden yerli yabancı yolcuların her taksi serüveni sonunda hırlaşmak ile kazıklanmak arasında bir tercih yapma durumunda bırakılmaları eleştiriliyor, bunun da bir çeşit anarşi sayılabileceği ve en hafif deyimiyle ayıp olduğu belirtiliyor.

Oysa asıl yetkililerin dikkatini böyle küçük şeylerle oyalamak ayıptır. Basınımız bütün tartışma gücünü yurt çapında ve politik anlamda ÂSAYİŞ konusuna yöneltmekten bir an bile geri kalmamalıdır.

Kısacası, taksimetre, hava alanı, hekim, yatak, ilâç, okul, elektrik, voltaj, çöp, sinek, lâğım, musluk, su, boru, kasap, et, iş, para falan gibi kelimeleri şimdilik lûgatlarımızdan silmeli, kafalarımızın ve dillerimizin olanca gücünü ANAYASA kabilinden çok ince, çok derin, çok yüksek konuların aydınlatılmasına harcamalıyız.

Öyle yapıyoruz zaten. Başarıyoruz bunu.

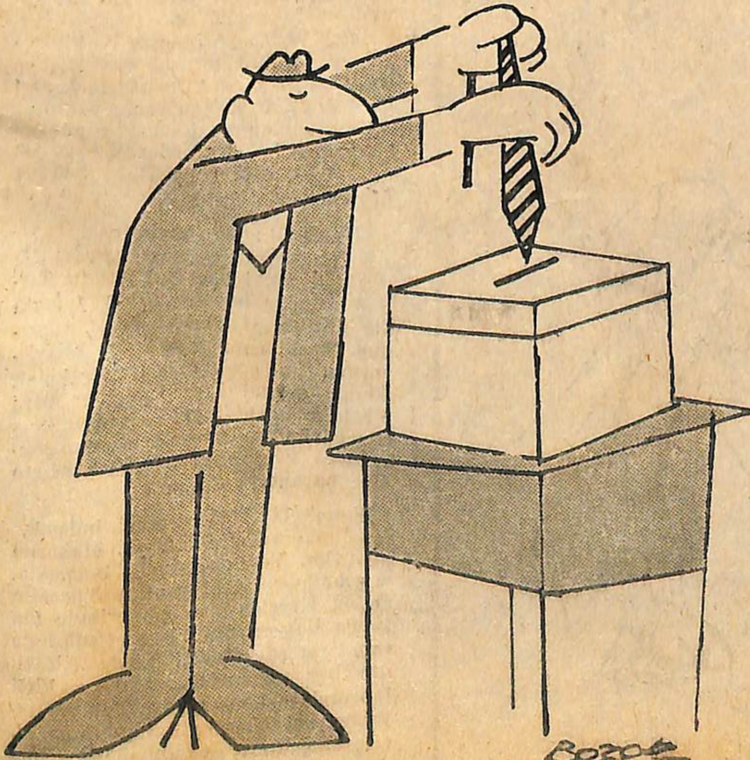
Şanslı bir toplumuz vesselâm!

AKBABA

— Melen, Alman TV'sine verdiği mülâkatta, «Demokrasiden dönüş yoktur» dedi. —

MECBURÎ İSTİKAMET!

— Meclis'e kravatsız girilmeyecek. —

GELECEK HAFTA

Nasreddin Hoca Sayısı

Yazarlarımız, çizerlerimiz ile

HOCA'MIZIN

Şanına lâyık fevkalâde bir sayı hazırladık.

Hoca'nın bütün neşesi, bütün nüktesi

GELECEK SAYIMIZDA

ÜSTÜN YAZAR Olmanın Yolu

Yalçın Kaya

DAKTİLO makinesine kâğıt takarken kapıdaki posta deliğinden içeriye bir şey atıldığını duydum. Kalkıp bakacaktım. Kendimi frenledim. İrade demek, disiplin demektir. Otur oturduğun yerde. Şimdi yazı yazılacak. Postanın canı cehenneme!... Ama gazete, ama dergi, ama mektup... Yazı her şeyden önce gelir.

Şeytan dürttü: Gazetenin tıp köşesine kulağımla ilgili olarak sorduğum soru cevaplandırılmış olamaz mıydı? Yalnız oraya bir göz atmakla ne kaybederdim?

Kapının arkasında telefon faturası ile bir gazete vardı. Çok merak ettiğim halde açıp faturaya bakmadım. İnsan, iradeli olacaksa, iradeli olacaktır. Gazetenin haber başlık ve resimlerini görmemek için gözlerimi kapayarak orta sayfayı açtım. Hah işte, tıp köşesi... Allahın cezası, yine cevap yok! Orada «ruh sağlığı» diye bir şey yayınlanmış.

Gazeteyi tekrar katlamak üzereyken o yazıdan bir cümle dikkatimi çekti:

«Çalıştığınız sırada aklınıza takılan başka işler olursa, derhal onları bir kenara kaydedin veya hemen yapıp aradan çıkarıverin.»

Of be, lâfa bak!... Aman doktor, sen şimdiye kadar nerelerdeydin?!. Makaleyi bir solukta okudum. İnanır mısınız, dünyam bir anda aydınlandı. Demek benim üstün yazar olamayışımın sebebini politika veya kültür anlayışımda değil, psikolojide aramak gerekmiş. Sayın doktor Cahit Zahit Artı, iç huzurumun sağlanması yolunda basit ve şahane bir reçete ile karşıma çıkmıştı. Beni yıllar yılı kıvrandıran derdi ne güzel dile getiriyordu.

Bundan sonra hiçbir yazar elimden tutamaz. Dünyada tek olacağım, tek.

Masanın başına dönünce, daktilo makinesini bir kenara ittim. Yazı yazmaktan önce yapılacak şeyler vardı. Demin her şeyden önce yazı geliyordu. Şimdi ise her yazıdan önce iç huzuru... Yâni iyi yazar olmanın baş şartı...

Önüme boş bir kâğıt çektim. Eveet, kafandaki mıncıkları sırala bakalım. Sırala ki, hikâyeye pınar suyu gibi berrak bir beyinle başlayasın. Sırala ve yapılabilecek olanları hemen yap.

Mıncık 1 : Gazetede, Ecevit'e karşı olanlarla ilgili bir haber var mı?

Baktım ve okudum. Başyazı ihraç öğütlüyor. Muhabir, kurulacak bir partiden söz ediyor. İnönü'nün ilçe gezilerine katılan röportajcı, muhabiri yalanlıyor. İkinci sayfadaki fıkra yazarı, yeni genel başkana çatıyor. Sosyete yazarı, genel merkezci bir senatörün oğlu ile Satırcı bir milletvekilinin kızının Hilton'daki kokteylde güzellik ve şıklıkları ile hayranlık uyandırdıklarını yazıyor.

Mıncık 2 : Ağlama krallığında en çok puanı hangi sporcumuz toplamış?

Bir güreşçi ile bir boksör başabaş durumda. Onları yerli iki antrenörle bir cezalı futbolcu izliyor.

Gazeteyle fazla zaman kaybetmemiştim. Topu topu yarım saat.

Mıncık 3 : Gömleğin düğmesi dikilecek.

Düğme kayıp. İğneyle iplik meydanda yok. Düğmeleri tam olan kirli gömleği yıkamalı. Naylon gömlek yıkamaktan kolay şey var mı? Bu arada bir don, bir atlet fanilası, iki çorap da aradan çıkabilir. Nasıl olsa musluktan sıcak su akıyor.

Çamaşır yıkarken içimde bir karıncalanma hissettim. Galiba yazıyı ertelemem canımı sıkıyordu. Ellerim teknedeydi ama, kafam hikâyedeydi. Hemen doktoru düşündüm:

«Çalıştığınız sırada aklınıza takılan başka işler olursa...»

Çamaşırı bırakıp masaya döndüm. Ancak çamaşıra niye başladığımı hatırlamam uzun sürmedi. Masadaki kâğıda «yazı yazılacak» diye not tuttum. Az sonra yine teknenin başındaydım. Onbeş dakikada o iş de bitti. Bayağı huzur duymaya başlamıştım.

Mıncık 4 : Ayakkabıların içine mukavva yapıştırılacak.

Bu mukavvalar, yamuk basmaktan ötürü ökçe lâstiklerinin tek taraflarından aşınmasını önlüyor. Sağ tekin mukavvasının sağ kenarı, üst üste yapıştırılmış küçük karton parçaları ile yarım santim kalınlığında olmalı. Sol tekinkinin ise sol kenarı...

Bunu ilk denediğimde bir müddet paytak paytak yürümem gerekmişti. Kırk yıl eğri basan taban, düzen değişikliğine artık kırk saat de direnmesin mi?!. Ayak bileklerim bir hafta kadar ağrıdı. Geçirdiğim üç bocalamanın sırrını yürüyüş şeklimde arayanlar çıkmadı değil.

Mıncık 5 : Foto dergilerinin abone makbuzları aranacak.

Bir de sanılır ki, bizim gazete ve dergilerin abone işleri aksar. Çok yanlış. Bana altı yıldır her hafta Akbaba ve Hayat gelir. Bu ikisi şimdiye kadar hiç ama, hiç aksamadı. (Pardon, bu yıl Hayat Dergisinin 11 Mayıstan sonraki sayıları henüz elime geçmedi.) Her gün Milliyet gelir. O da pek aksamaz. Fakat Amerikan dergileri yok mu, illâllah!... Abone ücretinden fazla pul parası harcayıp mektup üstüne mektup yazdığım halde bir türlü göndermezler. Dört aydır dergi gelecek!... Alman foto dergileri biraz daha insaflı. Sadece iki, üç aycık aksatıyorlar.

Şu makbuzlar hangi cehennemin dibinde?... Muhakkak kolay bulayım diye zor bir yere koymuşumdur. Reçel kavanozundan televizyonun içine kadar aramadığım yer kalmadı. Karyola ve dolap altlarına bakarken evin ne kadar pislenmiş olduğunu gördüm. Her yanda yumak yumak toz. Ayak değen yerler temiz, gerisi feci. Oturduğum kanapenin altı da pırıl pırıl. Pipo maşasının sık sık oraya düşmesi ve onu alırken ropdöşambrımın kolunun döşemeyi süpürmesi yüzünden olacak.

Mıncık 6 : Pipo maşasının, bir program dahilinde, karyola ve dolap altlarına da düşmesi sağlanacak.

Mıncık 7 : Gevezelik bırakılacak ve elektrik süpürgesine yapışılacak.

Temizliğe bir saatim gitti. Fakat olsun. İnsan, iç huzuru duyuyor.

Mıncık 8 : Halılar dövülecek.

Dövülemedi başka. Halının birini evin önündeki çimenlikte bulunan ve o iş için çakılmış olan demire asıyordum. Emekli Johanson seslendi:

— Bugün günlerden ne?

— Pazar, Herr Johanson.

— Pazarları iş yapılmayacağını bilmiyor musun?

— Ooo, doğru. Unutmuşum. Haklısınız. Beni uyardığınız için gerçekten teşekkür ederim. Herkesin öfkesini üstüme çekmemi önlediniz. Ancak her halde siz de bu işi zamansız yaptığımızı itiraf edersiniz.

— Niyeymiş o?

— Bugün pazar, Herr Johanson. Yarına kadar sabredecektiniz.

Söylenerek balkonun kapısını çarpıp gözden kayboldu.

Mıncık 9 : Uzun yıllar görüşüp yazışmadığımız bir akrabanın mektubuna cevap verilecek.

Sayın akrabaya bu yaz Türkiye'ye gelemiyeceğimi bildirdim. Hediye listesine on isim daha eklemek akıl işi değildi. O yüzden yalan yazdım.

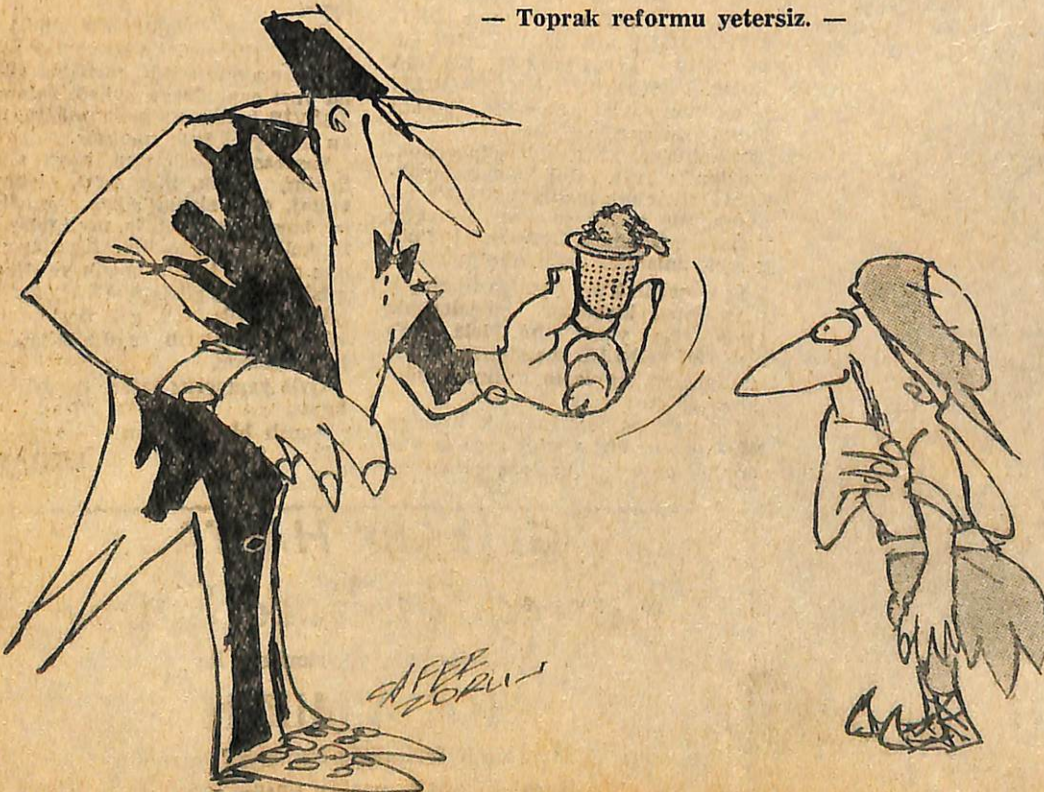
Gerçi onlar beni «hediye götüreyim» diye beklemiyorlardı. Fakat eminim ki, hediye götürmememi de beklemiyeceklerdi.

Mıncık 10 : Saç boyanacak.

Bu iş, ikinci eşimin yadigârı. Aramızda oniki yaş fark vardı. Kırlaşan saçlar boyanınca, yaş farkı hiç değilse gündüzleri biraz azalırmış. Şimdi üçüncü eşimden boşanıyorum. Ama saç boyamayı bırakmak elimde değil. Zira İsveçliler beni bir kere böyle tanıdı. Saçımın kırları görünürse, mesele meydana çıkacak. Yâni boya işi anlaşılmasın diye boyamaya devam.

Mıncık 11 : Öğle yemeği, bulaşık.

Aslında vakit ikindiydi. Makarna pişirdim. Yedikten sonra bulaşıkları yıkadım. İyi ki yaptım. Yüreğim açıldı. Evvelce yazı günlerimde bulaşığa boşverirdim' Boşverirdim de rahat mı ederdim?... Nerde-... Yazının her satırında noktalar kirli tencerelere benzer, virgüller pis tavaları, noktalı virgüller çatalları, tireler bıçakları ve ünlem işaretleri de kaşıkları hatırlatır, beni bunaltırdı.

— Toprak reformu yetersiz. —

Köylü — Vay anasına, yüksükle toprak dağıtıyorlar!..

Mıncık 12: Hazır mutfaktayken akşam yemeği hazırlanacak.

Sigara böreği yaptım. Çay hazırlayıp termosa doldurdum.

Mıncık 13: Esat'a telefon edilip «evlilik» fiyat ve şartları bildirilecek.

Bu çocuk, karaya vurmuş bir balık. İsveç'te çalışabilmesi için ya bir İsveç'li ile veya orada çalışan Türk'lerden biriyle evlenmesi gerekiyor. Yoksa hudut dışı edilecek. Paralı gibi, parasız gibi. O yönünü es geçiyor.

İki Türk kadını Esat'la evlenmeye hazır. Biri 17 bin Türk lirası istiyor. Diğeri bedava «eş» liğe razı. İlkinin adı Ferdiha. Bebek gibi! Güzel mi, güzel!... Şartı, eşliliğin «kâğıt» üzerinde kalması. Çarşaflık olmayacak. Esat'la aynı çatı altında oturmak yok. Elleri biribirine değmeyecek.

— Yahu Ferdiha, dedim, bu para istemek ne oluyor?

— Ağbi, ben onunla evlenmekle kendimi birtakım risklere atıyorum, dedi. Yarın bakarsın «Bu adam burda ne arıyor?... Sen kanunen benim karımsın!» diye evime polisleri yığar mı yığar. Daha beterinden bahsetmedim. İnsanın ne yapacağı belli olmaz. Bilirsin, bizimkiler kurnazdır. Şimdi göstermelik evliliğe «he» der de, sonradan beni benimsemeye, bana sahiplik taslamaya kalkıverir. Hadi o zaman gelsin tabancalar, bıçaklar... Yok ağbi, ben bu canı sokakta bulmadım.

Şakaya dökerek devam etti:

— Geldiğimde avluda duruyordu. Biri sokakta bulup duvarın üstünden avluya atmış olacak.

Öteki kadın, Lâmia. Güzelcene bir şey. Onun şartı ise «ciddi» evlenmek. Bedava olsun ama, ciddî olsun.

Bir de İsveçli var. Hem onbin lira istiyor, hem bir arada yaşamak... Çocuğun parası kadar, sefasını da arzuluyor.

Kaldığı otele telefon edip Esat'la konuştum. Durumu anlattım.

— Bir düşüneyim, ağbi, dedi. Size epey zahmet oldu.

Mıncık 14: Ceketin yakası silinecek.

Silerken acıktığımı anladım.

— İnönü'ye, Sunay'dan sonra Cumhurbaşkanlığı teklif edildi. —

— Paşam, bu nasıl?..

Mıncık 15: Akşam yemeği ve bulaşık.

Mıncık 16: Sakal kısaltılacak.

Mıncık 17: Vergi fişleri düzenlenecek.

Aklıma takıldı: İsveç'te vasıfsız işçi olarak bir ayda kazandığım paranın aynını kazanmak için kaç hikâye yazmak gerekir?...

Ayda 44 hikâye. Hepsi de yayınlanmak şartı ile... Eh işte, 176 daktilo sayfacığı kadar bir şey!...

Bu hesap, içimdeki ferahlığı silip süpürmek üzereydi. Yazarlığın şerefini ve mânevî yönden tatmin olmayı düşünerek moralin paçasını biraz kurtardım.

Mıncık 18: Duş yapılacak.

Mıncık 19: Yumuşamış olan tırnaklar kesilecek.

Aman aman aman, bu yüzden şehir otobüslerinde neler çekiyordum. Otursan bir dert, ayakta dursan bir dert. Ayaktasın diyelim. Tepedeki madenî boruya tutunurken, tırnakların pisliği görülmesin diye, değme balerinin yapamıyacağı el hareketlerini yapmak zorundasın.

Hele, Allahım, oturunca... O zaman ellerimi ya yumruk halinde tutuyor, ya ceketimin ceplerine sokuyor, ya da tırnaklar aşağıda kalmak üzere parmaklarımı biribirine kenetleyip iki dizimin arasına sıkıştırıyordum.

Anî bir fren, bu üç pozisyonda üç ayrı mahzur yaratıyordu. Nasıl mı?... Frenle yerimden fırlatıldığım zaman birinci pozisyon sebebiyle en az üç kişinin suratını yumrukluyordum... İkinci pozisyonda eller cepte olduğu için millete kafa atılıyordu. Sonuncusu daha acıydı. Boks kurallarında faul sayılacak mıntıkalara çift elle dalmak zorunluğu vardı.

Tırnaklarım kesilmesi bitince gönlümü biraz daha ferahlamış hissettim. Hem iç huzuru bakımından, hem de makine tuşlarının kısa tırnakla daha rahat kullanılacağını bilmekten...

Mıncık 20: Ayakkabı boyanacak.

Mıncık 21: Yorgunluk çıkarmak için televizyon seyredilecek.

Mıncık 22: Televizyon karşısında uyuklamaktansa yatağa uzanılacak.

Mıncık 23: Haftaya ıncık mıncık demeden doğrudan doğruya yazıya oturulacak.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncem buydu.

Mıncık 24: Bakmaya unuttuğum küçük telefon faturasına rüyamda dört sayfalık bir hikâyeyi sığdırmaya çalıştım durdum.

Yalçın KAYA

Ecevit, «CHP'nin iktidar yolu, demokrasiden geçecektir» dedi. — Gazeteler —

— Haydi, aslanlarım benim!..

50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ

DERLEYEN: KUDRET SİNAN

ŞAKŞAKÇI VE FIRILDAKÇI BAŞILARA

Olmadım âh ne Eyüp'te oyuncakçıbaşı,
Ne de bayramları Fatih'te salıncakçıbaşı.

Olmuşum âlem-i efkârda kundakçıbaşı,
Bu sebepten denilir zatıma çakmakçıbaşı.

Bir keçim olsa sanırlar beni oğlakçıbaşı,
Mandıram var gibi derler bana kaymakçıbaşı.

Dudağım oynasa oldum: Koca gırtlakçıbaşı,
Belki mahut Kemal Bey gibi erzakçıbaşı.

Cüzdanım boşsa da ismim yine evrakçıbaşı;
Fıtratım hiç gelemez olmaya yardakçıbaşı.

Farkı yok çünkü ha yardakçı, ha taklakçıbaşı,
Olamam böyle kısık sesle yapıncakçıbaşı.

Türk'e olmak mı düşer kâseci, bardakçıbaşı?
Müslümanın ne revâ olması konyakçıbaşı..

Olamam kafiyenin keyfine kasnakçıbaşı,
İki mâna getirir hatıra kaltakçıbaşı.

Pek temayül edemem olmaya parlakçıbaşı,
İş bitir, ismin olur sadece taslakçıbaşı.

İşe el sürme olursun yine parmakçıbaşı,
Satamam kimseye, olsam dahi kalpakçıbaşı.

Kafa lâzım, olamam doğrusu taktakçıbaşı,
Eli bayraklılar olsun hele bayrakçıbaşı.

Devre uysam olurum devlete şakşakçıbaşı,
Sade şakşakçı değil, hem de fırıldakçıbaşı.

Eski memurların cümlesi aylakçıbaşı,
Halka çıplak denilir, devlete çıplakçıbaşı.

Mazhar Osman dahi der kendine: Zırlakçıbaşı,
Papa Eftim de papashanede şaplakçıbaşı.

Dendi göl şairi Hâşim Bey'e vak vakçıbaşı,
Olmayan evli, olur dilbere yaltakçıbaşı;

Evli oldun mu adın olur yumurcakçıbaşı.
Oluyor git gide Velit Bey de ahlâkçıbaşı,

Olsa elhak yakışır cübbesi, yaşmakçıbaşı.
Hüseyin Cahid'e baksan, o da Müştak'çıbaşı;

Yenigün sahibinin namı da patlakçıbaşı.
Kimi Gökalp Ziya Bey gibi oymakçıbaşı,

Kimi yardakçı anılmış, kimi otlakçıbaşı.
Ben de oldum koca İstanbul'a laklakçıbaşı...

Cumhuriyetin ilk yıllarında açıkta kalan bir memurun feryadı :

Kadro çıkmış diye birdenbire çıktım daraya,
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya..
Böyle kurşun mu atardım o zaman yüz paraya;
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya?..

Oldum evlâd ü iyalimle bugün hor ve zelil,
Çıkıyor karşıma rüyada da alacaklı, kefil;
Yol bulup vakti zamaniyle giden oldu Vekil,
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya?

Aldanıp eylemişim boş yere tahsil ve ulûm,
Meclis azasına sorsan buna hiç yoktu lüzum;
Âkibet işte bugün oldu hakikat malûm:
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya?

Can ve dilden çalışıp hizmet ederdim vatana,
Kendimi benzeterek arkadaşım Laz Hasan'a;
Kimbilir belki murahhas da olurdum Lozan'a;
Ah, vaktiyle niçin gitmemişim Ankara'ya?..

Halil Nihat BOZTEPE

GÜNÜN OLAYLARI

«Gerdeni saf ve beyaz, öyle ki kâfur gibi
Çeşm ü ebrûsu siyah, öyle ki semmur gibi.»
O ne mağrur eda, sanki Lozan'dan dönüyor;
Gönül iklimini zaptetmeye memur gibi.
Ne ehemmiyeti var bütçe açık olsa dahi,
Kapatır milletimiz sâyederek mur gibi.
Yaşasın Türkiye'nin Meclisi Mebusanı
Sayesinde vatanın dörtbaşı mâmur gibi.
Yazarım olmasa korkum Ali Saip Bey'den,
Kalemim elde sükût etmeye mecbur gibi.
Bir gün elbette çıkar bakla benim ağzımdan
Şimdilik görmelidir zatımı mâzur gibi.
Bir Ali var ki meram etse kılıçtan geçirir,
Dizip etrafa muhabirleri tabur gibi.
Tatar askerleri vâri davranıp mavzerine
Yağdırır kurşunu her canibe yağmur gibi.
Giderek kaldı Trabzon'da Hamamizâde
Çifte hamama serip minderi natur gibi.
Mahbesinden hele bir kerre çıkıp kurtulsun,
Lütfi Fikri Bey'e bir kız buluruz hûr gibi.
Gelse İstanbul'a bin İstiklâl Mahkemesi
Vızlamaktan geri durmam yine zenbur gibi.
Beni tevkife cesaret edemez Vasıf Bey
Alırım deste kalem Eşref-i meşhur gibi.
Kendi hakkımda da lâkin yine bir şey diyemem;
Kalemim yazdı bu manzumeyi mensur gibi.

HECEYLE GAZEL

Bir şeyim kalmadı kelâmdan başka
İlham perisiyle ilhamdan başka
Bir hale getirdi zamane beni
Her şeye benzetti adamdan başka
Âyinei devran neler gösterdi
Benim gönlümdeki meramdan başka
Yapacak işim yok doğrusu şimdi
Durmayıp alaya devamdan başka
Şu insan denilen yırtıcı mahlûk
Bir şeye benzemez yamyamdan başka
Her şeyi yapmaya kadirdir millet
Açlığın derdine dermandan başka
Her yeri tiyatro oldu mülkün
Bir şey oynanmadı dramdan başka
Fenerle arasan adam bulunmaz
Bir sürü şairle ressamdan başka
Vatanda diplomat çıkmadı bence
Mahallemizdeki imamdan başka.

ZİYA GÖKALP'E NAZİRE

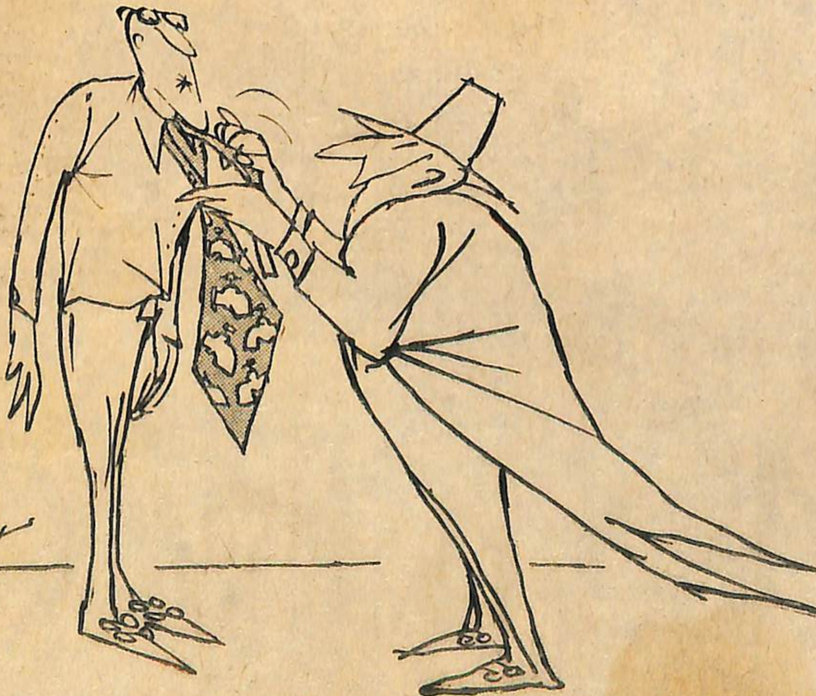
Her yiğidin yoğurt yiyişi bir mi?
Vazife de tıpkı böyle yapılır.
Her adama gözünü yum denir mi?
Ben işitmem. İşin yoksa sen bağır.

Gözlerimi açarım,
Vazifemi yaparım.

Düşüncem yok, kimseden de korkum yok.
Menfaatten başka hiçbir duygum yok.
Âmirimden gelen emre uyarım;
Zengin demem, züğürt demem soyarım.

Gözlerimi açarım,
Vazifemi yaparım.

Anadolu yakasının su derdi halledilecek. — Gazeteler —

Yazısız

KEYFİM

Geliyor, geldiği dem haneme dilber keyfim;
Gidiyor sonra o dilberle beraber keyfim.

Kaçıyor ortada yokken bile bir haklı sebep,
Çare yok, işte benim böyledir ekser keyfim.

Ben de rahat yüzü görsem şu fânî dünyada
Şöyle yan gelse bulup kendine minder keyfim.

Kâh ister yeni kâşâneler inşa etmek;
Aldanıp zannederek kendini dülger keyfim.

Kimsenin keyfine uymaz o bilir yaptığını;
Olamaz hiç paşalar, beylere çâker keyfim.

Vatanın uğruna can vermeyi istersem de
İstemez olmayı bir gün bile asker keyfim.

Yeni şi'rin nice örneklerini gördüm de
Azıcık gelmiş iken oldu mükedder keyfim.

Ben de bilmem ki niçin zevki kibarlıkta bulur,
Ne olur sanki biraz olsa kalender keyfim.

Yazmıyorsun, diye, sitem eyler Orhan Seyfi;
Yazamam, yok diyorum, zerrece monşer keyfim.

Nükteler sarfederek güldürürüm dünyayı,
Olsa, naz etmeyerek tab'ıma yaver keyfim.

Haftalar, aylar olur beklerim, amma gelmez;
Gelemez, tıpkı maaş emrine benzer keyfim.

KOLOMB'dan 500 YIL SONRA

Hafif Yönüyle AMERİKA

Yazan: Sulhi DÖLEK

TÜRK'LERİ NASIL TANIRLAR?

HER şeyden önce Türk kahvesini biliyorlar. İçmemiş bile olsalar duymuşlukları var. Üniversitenin kafeteryasında profesörün biri önümdeki kahve fincanını gösterip

«Hadi,» dedi, «biz bu bulaşık suyuna şerbetlenmişiz. Peki ya siz nasıl içiyorsunuz? Hiç değilse içtiğiniz Türk kahvelerinin hâtırasına saygı gösterip vazgeçin şundan.»

«İçmiyorum ki.» dedim. «Elma tatlısının berbat tadını unutmak için gargara yapıyorum.»

Sonra yemeklerimizin birçoğunu tanıyorlar. Kendileri sandviç yapmasını biliyorlar sadece, belki de bu yüzden. Pilâv, baklava, şiş kebabı, dolma kelimeleri bayağı yerleşmiş Amerikancaya.

Tanıdığım bir çift, Türkiye'ye yaptıkları gezi sırasında imambayıldıyı tatmışlar. Çok beğenmişler. Tarifesini alıp buraya geldiklerinde de karı koca kolları sıvayarak elbirliğiyle pişirmeye çalışmışlar. Becerememişler bir türlü. Bana sordular «Neden acep?» diye.

Bu konudaki bilgisizliğimi itiraf etmektense palavra sıkmayı daha kolay buldum:

«İmamdan, afedersiniz, patlıcandandır.» dedim.

Ve turnayı da gözünden vurdum.

Gerçekten de patlıcandanmış. Biçareler, karpuz büyüklüğünde bostan patlıcanlarıyla imambayıldı yapmaya çalışırlarmış. Hep beraber kemer patlıcanı aramaya koyulduk. Sonunda ortaya çıktı ki, Amerika'da kemer patlıcanı yok. İhracatçılarımıza, özellikle parlak fikirli olanlarına, duyurmayı borç bilirim. Artık kemer patlıcanı mı olur, yoksa mâmul madde ihraç etmek daha yararlı diyerekten doğrudan doğruya imambayıldı mı... Her neyse, fırsatı kaçırmasınlar işte. Amerika bizden patlıcan bekliyor.

Eğer patlıcan ihracı gerçekleşirse, ben de zor bir durumdan kurtulmuş olurum. «Türkiye en çok ne ihraç eder?» diye bir şey sorulduğunda, göğsümü gere gere «Patlıcan!» diyebilirim hiç olmazsa.

Bu «Türkiye en çok ne ihraç eder?» sorusuyla ikide bir karşılaşıyorum. Hele ilk defasında bayağı zor durumda kaldım. Düşündüm, taşındım, düşündüm taşındım... «Beyin» dedim sonunda. «Bizde en çok bulunan şeydir. Fazlasını dışarı satarız. Sonra, son yıllarda Almanya'ya epeyce kol kiraladık. O da bol bulunur.»

Bundan sonra işler kolaylaşacak demektir:

«Patlıcan satarız... Hani ya kemer patlıcan!...»

Türk kahvesinden, Türk yemeklerinden, Türk lokumundan başka bir de Türk tütününü tanıyorlar. İçinde yüzde sıfır virgül bilmem kaç Türk tütünü bulunan sigaralar, «Türk tütününden yapılmıştır» diye satılıyor.

Garip değil mi şimdi bu?

Amerika'da Türk tütünü, Türkiye'de Amerikan sigarası...

Bizim sigaralardan konuşuyorduk bir misafirimle... «Serttir değil mi sizin sigaralar?» diye sordu. «Severim ben sert sigaraları.»

«Günah benden gitti» diye düşündüm. Tükenmek üzere olan stoktan bir Samsun ikram ettim. Yarım nefes ancak çekebildi. Gözlerinden yaşlar boşanarak canım sigarayı gözlerime baka baka kül tablasında ezdi.

«Hani sert sigara severdin?»

«Sert sigara değil bu» dedi. «Sigara biçiminde yapılmış atom bombası.»

«İşte böyle...» diye kabardım iftiharla. «Sigara içeriz biz, lâhana yaprağı değil.»

Sigaradan söz açıldı ya bir kez... Geçenlerde biri bir sigara paketi tutuşturdu elime. Üstünde bir Türk bayrağı olan yaldızlı bir kutu. «Millî Türk tütününden yapılmış sigaralar» diye yazıyor. Onun altında da «Dünyanın en iyi tütünleri Türk tütünleridir» diyor.

Şaşırdım tabiî. Doğrusu bizim yurt dışında satılan böyle bir sigaramız olduğunu bilmiyordum. Paketin arkasını çevirdim ki... Aaaaa!... Bir Yunan şirketi... Sahibinin adı da yazılı...

Önce kızdım. Sonra düşündükçe kızacak bir şey olmadığına karar verdim. Neticede ortada bir sahtekârlık falan yoktu. Yalan da söylemiyordu adam, tütünümüze sahip de çıkmıyordu. Sadece biraz övüyordu, hepsi bu. Paketin üstündeki Türk bayrağı da ölçülere uygundu. Eeee, darılacak gücenecek ne var?...

Hem Yunanlılar başka bakımlardan da sevip benimsiyorlar bizi. Biz zahmete girmeyelim diye Türk yemeklerinin konservesini yapıp Amerika'da satıyorlar.

Buna benzer başka bir iyiliği de Fransızlar yapmışlar. Geçenlerde mağazanın birinde bir plâk buldum. Bir Fransız firması çıkartmış. Halk türkülerimiz ve oyun havalarımızdan bazı seçmeleri derliyor. Kapar gibi aldım tabiî. Zevkle de dinliyorum. Tek kusuru kabın arka tarafında türkü adlarıyla türkücü adlarının biribirine karıştırılarak yazılmış olması. Eh, o kadar kusur kadı kızında da bulunur.

Başka ne mi tanıtıyor Amerika'da bizi?... Amerika'da yaşayan Türk'ler tabii...

Bütün yabancıların belirli birtakım özellikleri var Amerika'da. Söz gelimi Çin'liler lokanta açıyor. Meksika'lılar ya işçilik ediyor ya da kavga edip tatsızlık çıkartıyorlar. Portoriko'lular, Filipin'liler garsonluk, hizmetçilik ediyorlar.

Türk'lere gelince... Çoğu okumuş yazmış kimseler. Yaptıkları işler de en iyileri aşağı yukarı... Yöneticilik, doktorluk, profesörlük, modacılık, göbek dansözlüğü gibi...

Doğrusu Amerika'da bu kadar çok Türk bulabileceğimi sanmamıştım. Epey vatandaş diyemesem de ırkdaşımızla karşılaştım geldiğimden beri. Hepsinin değerli kişiler olduğuna eminim. Fakat aralarında özellikle ilgimi çeken bazıları vardı şüphesiz. Türkiye'yi hiç görmemiş Türkler, Türkçe bilmeyen Türkler, adı Türkçe olmayan Türkler, Türkiye'de doğup büyümüş, Türkiye'de tahsil yapmış olduğu halde Türkiye'ye dönmeyi hiç düşünmeyen Türkler...

Bir de New York'taki turizm bürosunun ara sıra gazetelere ve dergilere verdiği ilânlar tanıtıyor Türkiye'yi Amerika'da. Son gördüğüm aynen şöyleydi: Bir minare ve bir dansöz resmi. Bunların yanında da şu yazı:

«Türkiye'de Avrupa'nın en ucuz fiyatlarıyla sultanlar gibi yaşayabilirsiniz.»

Pahalılıktan yakınanlara duyurulur.

SON SÖZ

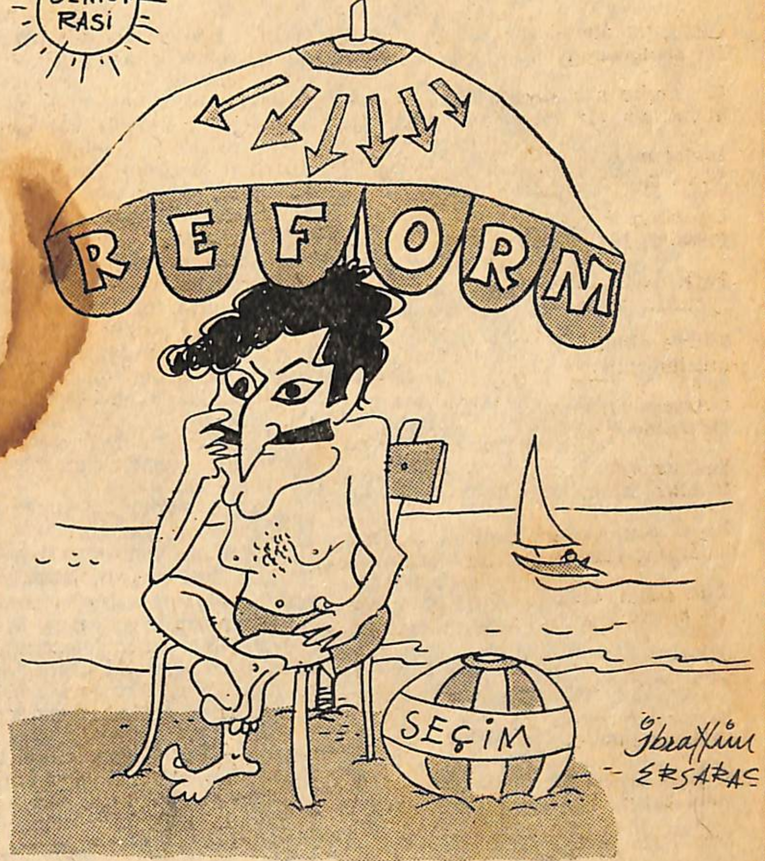
GÖRDÜĞÜNÜZ gibi, altından girip üstünden çıktık Amerika'nın. Sanırım Amerika hakkında yazılmış en kısa yazı dizilerinden biri oldu bu. Ama sebebi vardı: Ciddi konulara değinmeyeceğiz diye söz vermiştik baştan. Eh, Amerika'da da ciddi olmayan o kadar az konu var ki, bu kadarını bulabilmek bile bir şey.

İnsanlar ciddi, olaylar ciddi... İnanmayacaksınız ama, gülmek bile ciddi bir iş burada. Şöyle ciddi olmayan bir biçimde gülebilmek için memleketime döneceğim günü iple çekiyorum.

Bol gülücüklü günler dilekleri ve hasret dolu selâmlar hepinize.

Sulhi DÖLEK

CHP'nin isteği: Demokrasinin ışığı altında, budanmamış reformların gölgesinde seçim!

Yazısız

Fahri Atabey, kasapların zam isteğine fazla direnemedi. — Gazeteler —

— Tamam beyler... Buraya kadar!..

Vay Başıma Gelen

— muzaffer İZGÜ —

DEMİREL övünedursun, hazırlayan bakan böbürlene dursun, şu Personel Kanunu var ya, memurların birçoğunun canına okudu. Neler efendim, neler, bakıyorsunuz, aynı okuldan aynı yılda çıkmışlar, aynı yıl göreve başlamışlar, birinin eline bin ikiyüz lira geçiyor, ötekinin eline bin dörtyüz lira geçiyor. Soruyorsunuz sebebi hikmetini:

«Eeee, diyorlar, buna kimsenin aklı ermez.»

«Nasıl ermez be kardeşim?»

Yine bakıyorsunuz, bir öğretmen daha yeni mezun olmuş gelmiş, tazecik başlamış göreve, oniki yıllık öğretmenle, bir yıllık öğretmen aynı maaşları alıyorlar. Soruyorsunuz bunun da nedenini:

«Hikmetinden sual olmaz, bu böyledir» diyorlar...

Haydi bunların hepsi bir yana, olanlar bana oldu. Personel Kanunu çıktığında müdür bana bir şeyler tebliğ etti... Hiç anlamam ki bu işlerden, kademem şuymuş, yan terfiim bu kadarmış, yatay terfiim ise şu kadarmış...

— Sen ele geçene bak müdür bey, dedim.

— Görürsün ay başında, dedi.

Ay başı oldu, bizim elimize 1476 lira para geçti. Bir de baktım, benimle aynı yıl mesleğe giren bir arkadaşım, 1713 lira para alıyor...

— Ulan aman bu ne?

Koştum gittim müdüre:

— Amman müdür bey, aramızda üçyüz lira fark var, bu nasıl iş?

Müdür dedi:

— Dilekçe ver!...

Tuttum bir dilekçe yazdım, postaladık gitti bakanlığa. Biz artık durumumuz düzelecek diye, üçyüz fazlalıkla bütçemizi ayarlıyor, bu arada gereken yerlere, memurluğun şanına uygun olarak boyuna borçlanıyoruz... Bir ay bekledik, cevap yok, iki ay bekledik cevap yok, üçüncü ayın sonunda bir dilekçe ile daha dayandık bakanlığa... Sağolsunlar, onbeş gün sonra bir sarı zarfla durumu bildirdiler... İçinde yine anlamadığım birtakım lâflar, birtakım rakamlar, şunlar bunlar, [illegible]ında da koskocaman bir imza... [illegible]ştum müdürün yanına:

— Aman müdür bey, [illegible] bu konuda biraz kalın kafalıy[illegible] bir bak hele, ne diyor bakanlık [illegible]dim.

Müdür bey gözlükleri[illegible]ktı, başladı kâğıdı okumaya. O[illegible]kça da adamın yüzü renkten re[illegible]irdi... Arada bir de, «Vah vah va[illegible]yordu.

— Amman müdür bey, yoks[illegible]ğimizi önemsememişler mi?

— Vah vah vah!...

— Yahu müdür bey kardeşim, n'olmuş söyle yahu!...

— Vah vah vah!...

Gözlüğünü çıkardı, kâğıdı masanın üzerine koydu bir zaman konuşmadıktan sonra:

— Üzülme sakın kardeşim, dedi, nasıl olsa onlar da kendi yaptıkları yanlışlığın farkına varacaklardır.

— Elbette, dedim... Demek düzeltmişler?

İçini çekti adam yüzüme acı acı baktı, aldı kâğıdı kalemi eline:

— Bak şimdi, dedi, sen şu dereceden itibaren...

Ondan sonra başladı yine anlamadığım birtakım, tavan taban, yan, dikey lâfları etmeye...

— Müdür bey, dedim, söyler misiniz bana kaç lira artmış maaşım?

— Yok kardeşim yok, dedi... Maalesef maaşınız azalmış, bundan böyle elinize ayda 1235 lira geçecek...

— Neeee! diye bağırmışım...

— Fakat üzülmeyin canım, siz bir dilekçe daha verin, hem bu kez dilekçenizi müdürlük kanalıyla gönderelim. Yanlış hesap Bağdat'tan dönmüş. Bunlar da elbet insan, yanlışlık yapacaklar... Bir aya kalmaz düzeltirler...

Verdik biz dilekçemizi yine... Ama o ay başında da 1476 lira yerine, 1198 lira aldık... Daha önce bize yanlışlıkla verdikleri fazlalık parayı da alıyorlardı böylece... Aradan onbeş gün geçtikten sonra, nasıl bekliyorum postacının yolunu, elinde bir sarı zarf görsem, hemen ardı sıra müdürün odasına dek çıkıyor, müdür bey, zarfı açıncaya dek yanında duruyorum. Ancak:

— Hayır seninle ilgili değil, dedikten sonradır ki, odasından çıkıp gidiyorum...

Sağolsun arkadaşlar, bu arada beni bol bol teselli ediyorlar:

«Olur böyle şeyler, bir yanlışlığa kurban gitmişsin, mutlaka düzeltirler, sen de biriken paralarının hepsini birden alırsın» diyorlar.

«Yahu arkadaşlar, ben birikenden mirikenden vazgeçtim, adamlar hakkımı versinler razıyım yahu!»

«Yoo yoo, merak etme alırsın.»

Birbuçuk ay sonra, baktım bir sa[illegible] müdür bey beni çağırıyor... Se[illegible] koştum odasına, çünkü sağ[illegible]anlık, işleri öyle sıkı tutuyor ki, daha fazla mağdur olmayayım diye, ay başına bir gün kala dilekçemin cevabını gönderiyor. Girdim müdürün odasına... Adamcağız gözlerini dikmiş bir noktaya, boyuna alnını kaşıyıp duruyor...

— Müdür bey beni çağırtmışsınız!

Adamcağız içini çekip:

— Evet evet, dedi...

— Hayrola, benim maaş işi galiba? dedim.

— Evet evet... Ahhh ahhhh!...

— Aman müdür bey hasta mısınız?

— Vaaah vaaaah!...

Vah vah'ı deyince, hemen anladım ki, yine kabak bizim başımızda patlıyor. Galiba bakanlık, bizim son dilekçeyi hiç önemsememiş, bizi 1235 lira maaşta bırakıyordu...

— Söyleyin müdür bey dedim, öğreneyim ne olmuşsa?

— Metin olun kardeşim, dedi...

— Eh, olmaya çalışırım efendim.

— Maaşından yüz lira daha eksiltmişler...

— Anlamadım?

— Hiç, şey canım, şimdi bundan önceki tahakkuk 1235 liraydı ya, şimdiki gelen yazıya göre 1128 lira olacak...

— Aman Allah!... Olamaz müdür bey, olamaz!...

— Olmuş kardeşim... Bak şimdi otur yanıma, sen de benimle beraber hesapla. Şimdi senin şu yan kademen var ya...

Adamcağız bana bir şeyler anlatıyor ama, benim aklım, bakkalda, kasapta ve de manavda... Hangisine anlatabilirsin ki bu durumu, gittikçe benim maaş azalıyor, dersin.

— Kardeşim, dedi, en sonunda müdür, hemen bir dilekçe yazalım yine. Bu kez emsal gösterelim, falancanın falancanın böyle de, niye benimki böyle diyelim?

— Amman müdür bey, ister misiniz bu dilekçeden sonra bir yüz lirayı daha hop güm etsinler?...

— Yok canım yok, hiç öyle şey olur mu?

— Ben en iyisi müdür bey, şayet izin verirseniz bir Ankara'ya varıp geleyim. Bakanlıkta bir arkadaşım olacak, ona durumu anlatayım, orada vereyim dilekçeyi...

— Vallahi sen bilirsin, dedi.

Sağolsun arkadaşlar, yaya koymadılar, aralarında para toplayarak beni Ankara'ya saldılar. Gittim bakanlığa ve okul arkadaşımı buldum. Durumu olduğu gibi anlattım:

— Nasıl olur kardeşim, nasıl olur? diyordu boyuna arkadaşım. Sen bana bırak bir dilekçe, ben bizzat bu işle meşgul olacağım.

— Sağol kardeşim, varol kardeşim, derken bayağı üzüntüden gözlerim buğulanmıştı.

— Sen hiç buralarda masraf edip bekleme, ben bir ay içerisinde hemen hallederim işini...

Teşekkür edip ayrıldım yanından. Ve hemen o günü tekrar görev yaptığım ilin yolunu tuttum... Olayı anlattığımda, müdür bey de, arkadaşlar da çok sevindiler, hele zavallı karıcığım sevincinden göklere uçtu...

— İnşalalh hanım bu ay başı Zeynettin bey gibi 1713 lira alacağım. Ayrıca birikmiş olan paraların topunu birden alacağım. O zaman sıkıntımız bitecek, diyordum.

Ay başına iki gün kala, adresime bir sarı zarf geldi. Nasıl titriyor ellerim, bir türlü açamıyorum zarfı... Bereket arkadaşlar yetiştiler imdadıma. Kâzım bey açtı zarfı Ve okumaya başladı... Fakat rakamların olduğu yere gelince, kekelemeye, terlemeye başladı zavallı...

— Yahu Kâzım bey, kara haber mi?

— Şe şe şey vallahi... Şey yâni belki ben yanlış anlıyorum, bir müdür beye okutsak...

Merdivenleri çıkarken sanki dizlerimin bağı çözülüyordu. Müdür baştarafın yazısına alışkın olduğu için hemen rakamlara göz attı, aldı kâğıdı kalemi eline, her toplamada, bir «ooof» çekti, her çarpmada, bir «aaahhh» çekti. Sonunda da kâğıdı kalemi elinden bırakıp, poooff etti...

Ağlayarak sordum:

— Bu kez kaç liranın canına okumuşlar müdür bey?

— Şey canım, çok değil, dedi, bir yüz liracık daha... Yoo yoo doksan altı lira...

Hemen o günü de, bakanlıktaki arkadaşımdan bir mektup aldım. Diyordu ki mektubunda:

— İşini düzelttim, nasıl memnun musun, başka düzeltilecek bir durum varsa hiç çekinme bana yaz, ilgileneyim...

Mektuba telle cevap verdim:

— Sağol kardeşim, daha fazla ilgilenme, bu gidişle bizim maaşı sıfıra indirecekler, o zaman biz de sıfırı tüketeceğiz...

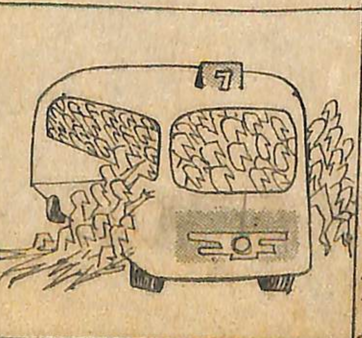
Muzaffer İZGÜ

— «Zulüm» adlı film tabii birinci olur kardeşim!..

— Nihayet gözden uzak bir yer bulabildik!..

YELPAZE

ÇOCUKLAR GİBİ...

FUTBOLA bayılırım. Ortaokul yıllarımda oynardım da iyi kötü. Ama son yıllarda bir iki pek önemli maça gitme dışında futbol ile ilgilenme fırsatı bulamadım.

Onun için de Teasca'nın kim olduğunu düne kadar bilmiyordum.

Dün bir gazetenin spor sayfasındaki şu başlık gözüme ilişti:

«Teasca Fenerbahçe'nin Lig Üçüncüsü Oluşuna Çocuklar Gibi Sevindi.»

Önce şaştım:

— Allah Allah, üçüncü oldu diye taraftarlarını sevindirecek kadar zayıfladı demek Fenerbahçe?

Haberin altını okuyunca durumu anladım.

Meğer Rumen antrenör Teasca (her halde Türkçede Teaşka okunuyor) Fenerbahçe'nin taraftarı değil, bedduacısı imiş. Üçüncülüğe sevinmesi de «Oh olsun» anlamındaymış.

Çünkü geçen yıl Fenerbahçe'yi o çalıştırmış. Sonra ne olmuşsa olmuş, işten uzaklaştırılıp yurduna dönmüş. Bükreş'e yolu düşen bir Türk gazetecisinden bu yıl Fener'in üçüncü olduğunu duyunca sayın Teaşka gelmiş aşka. Kollarını açıp gökyüzüne bakarak:

— Allah büyüktür! diye bağırmış. Böyle olacağı belliydi. Benden ne istediler?

Bizimkilerin adamdan ne istediklerini, aralarında neler geçtiğini, kimin haklı olduğunu bilmiyorum. Ama Bay Teaşka'nın şimdiki tepkisini beğenmedim.

Diyelim ki birkaç yönetici kendisine haksızlık ettiler. Peki, bütün takımın, hele hele yüzbinlerce Fenerbahçe taraftarının bunda suçu ne? İnsan kaptan köşkünden indirildiği her geminin batmasını mı diler?

Düşünüyorum da... İnsanoğlunun en zor hazmettiği şey nedir, biliyor musunuz?

Ne nohut deyin, ne soğan. İnsanın en hazmedemediği şey yenilgidir.

Biraz egomuzu zedeleyen, azıcık fiyakamızı bozan bir şeyle karşılaşmayalım. Yalnız o durumu yaratana değil bütün dünyaya düşman kesilebiliriz hemencecik.

Haksız bir penaltıyla yenildiğimiz bir maçın gecesinde saatlerce uyuyamadığımı, hırsımdan ağladığımı, için için durmadan şöyle lâflar tekrarladığımı çok iyi hatırlıyorum:

— Bir zelzele olsa... Herkes ezilse... Maçta oynayanlar da, seyirciler de, hakem de... Ah, bir zelzele olsa...

Ne var ki, ben bir haksız penaltı yüzünden dünyayı yerle bir görmeyi dilediğim o gece oniki yaşındaydım. Büyüdükçe tepkilerim biraz yumuşayıp insancıllaştı sanırım.

Hemcinslerim arasında, aynı değişikliği geçirerek o anlamda büyüyenler de vardır, büyümeyenler de. Hangi grubun çoğunlukta olduğunu tahmine çalışmayayım, daha iyi.

Şekspir'in Koryolanus tragedyasına adını veren oyun kahramanı ünlü bir generaldir. Roma'ya yapmış olduğu büyük hizmetlere dayanarak kazanacağını umduğu bir seçimde yenik düşünce vatandaşlarına küser. Gidip Roma'nın düşmanlarıyla birleşir, bir ordunun başına geçer, şehrin üstüne yürür. Öcünü almak üzereyken ancak annesinin yalvarışlarıyla bu sevdadan vazgeçer.

Bizde buna benzer durumlarla karşılaşınca aynı ruh büyüklüğünü gösterebilecek kaç kişi var acaba?

Belki İsmet Paşa...

Belki diyorum, çünkü onun CHP. karşısında ne yapacağı henüz belli değil. Partinin düşmanlarıyla birleşip kendi politik kalesini yıkmaya çalışacak mı, çalışmayacak mı?

Çevresinde de ne yapacakları fazlasıyla belli bir sürü Koryolanus adayı var. Onlar parti üçüncülüğe düştü diye sevinmek için değil o sonucu kendi elleriyle gerçekleştirmek için sabırsızlanıyorlar.

AP. içinde kaptan köprüsünden uzaklaştırılmış durumda olanların tutumu da aynı:

— Biz haklı çıkalım da, partiye ne olursa olsun!

Tabii memleketin en önemli konularında bu kadar çok «Ne olursa olsun» lâfı bir araya gelince, düzene de, demokrasiye de neler olabileceği önceden kestirilmez bir hal alıyor.

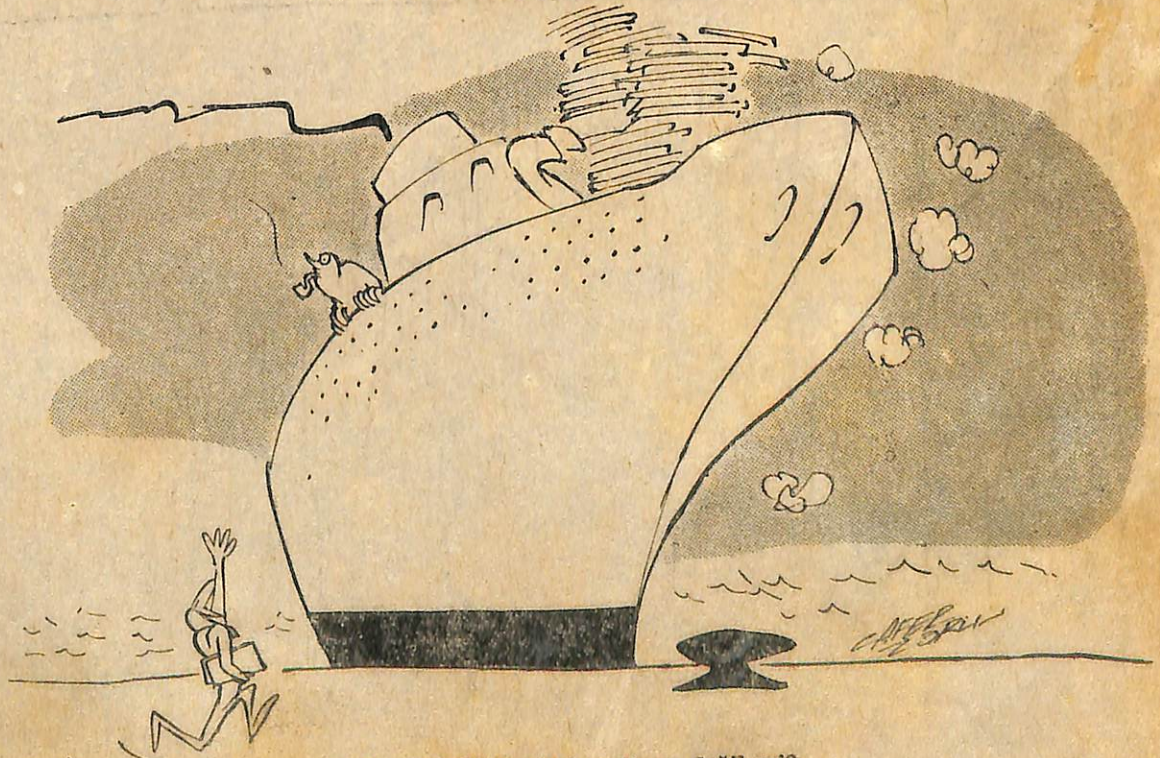
Ne dersiniz, Teaşka'ya fazla içerlememek gerek galiba?

Refik ERDURAN

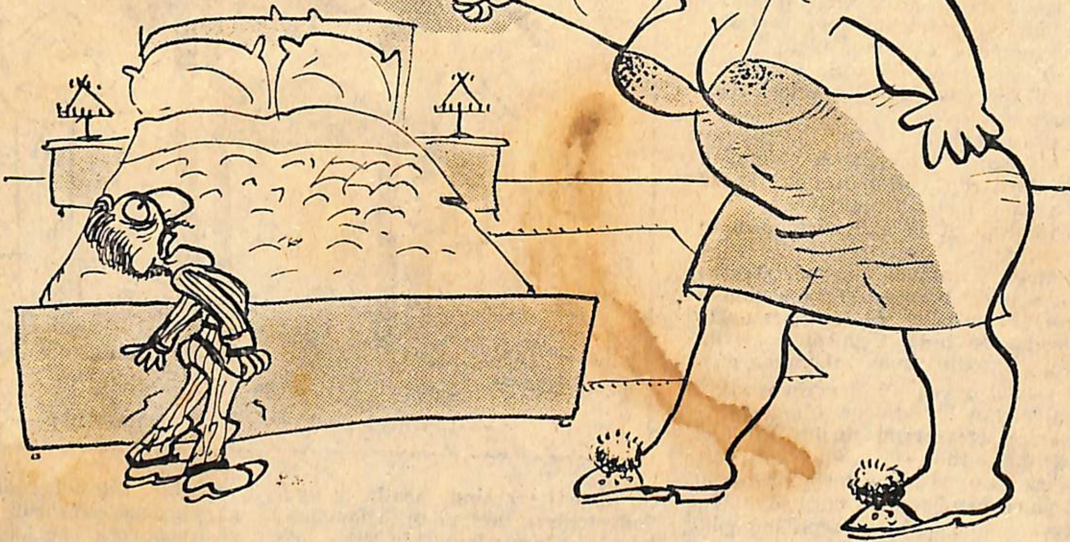

— Demirel ile Ecevit'in tutumları bir. —

— İngiltere bizden 20 bin tavla satın alacak. —

— Hoop mister, tavlacı lâzım değil mi?..

— Bana bak.. ben, «Ete boykot» falan anlamam!..

FİLM PİYASAMIZIN DİLİ

AKTÖR :
Okumaya hiç vaktim yok bugünlerde
Sabah akşam doluyum filimlerle
Bir de şarkıcılık teklifi aldım geçenlerde...

AKTRİST :
Soyunmayacağım artık diyorum ama vallahi çok
ısrar ediyorlar
Sanat filmi diyerek beni de seyircileri de aldatıp
soyuyorlar!

BONO :
Film piyasası hep benimle döner
Ben olmasam birçok balon söner!...

FİLMLERİMİZ :
Gözyaşı, ölüm, göbek, şarkı, tabanca, yumruk sesi
Al sana işte dörtbaşı mâmur bir Türk filmi...

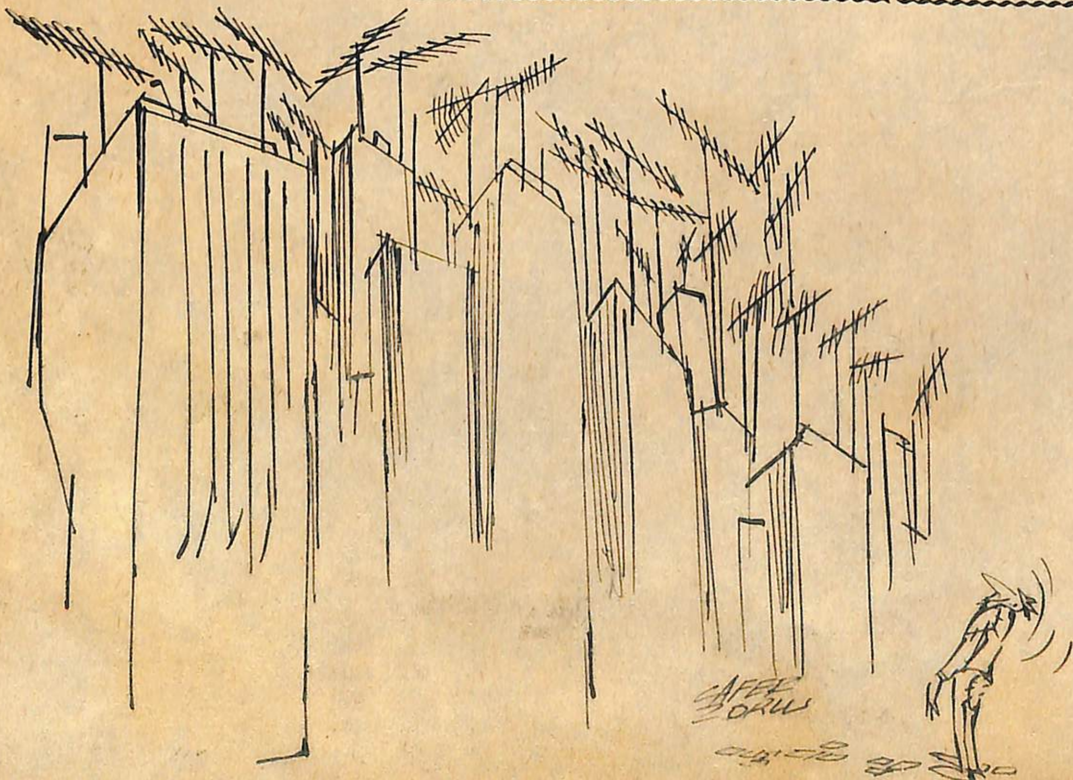
KONULAR :
Zengin fakiri, fakir zengini sever,
Araya kötü adamlar girer, halt eder
Jön beş altı devi döver, kan akar
Derken filim biter!...

JÖN :
Adım başa yazılır, paranın çoğu benimdir
Ama en çok emek, en az ücret diğerlerinindir.

SEYİRCİ :
Çoğu sinemaya vakit geçirmek, hayâl kurmak
için gider
Dar gelirlidir, başka yoktur eğlencesi, bir taşla
İki kuş vurmak, hem oyun hem şarkı görmek
ister...

REJİSÖRLER :
Kimi alaylıdır kimi kalaylı,
Kopye yapar, taklitçidir
Ama hiçbiri belge almaz
Sınıfta birincidir!...

İŞLETMECİLER :
Halkı da filimcileri de durmadan işletir
işletmecilerimiz
Onlardır gözümüz kulağımız ve de eğlence
temsilcimiz...

TELEVİZYON SEYİRCİSİ!

— Eee, hanım.. et y

Evlen

«Bekârlık sultanlıktır!» sözünü di
Nihayet karar verdim bendeniz e

Hay
Kup

İstikbalim çok parlak zenginiyim
Tek hükümdarı benim şans, ta

Y
Kı

Konak'tan Basmane'ye gidiyorsam
Çekilişi yaklaştı bineriz arabaya.

Kâr
Pay

Balayını Paris'te, Roma'da geçirir
Allah razı olsun şu gazetelerden d

Henü
Beleş

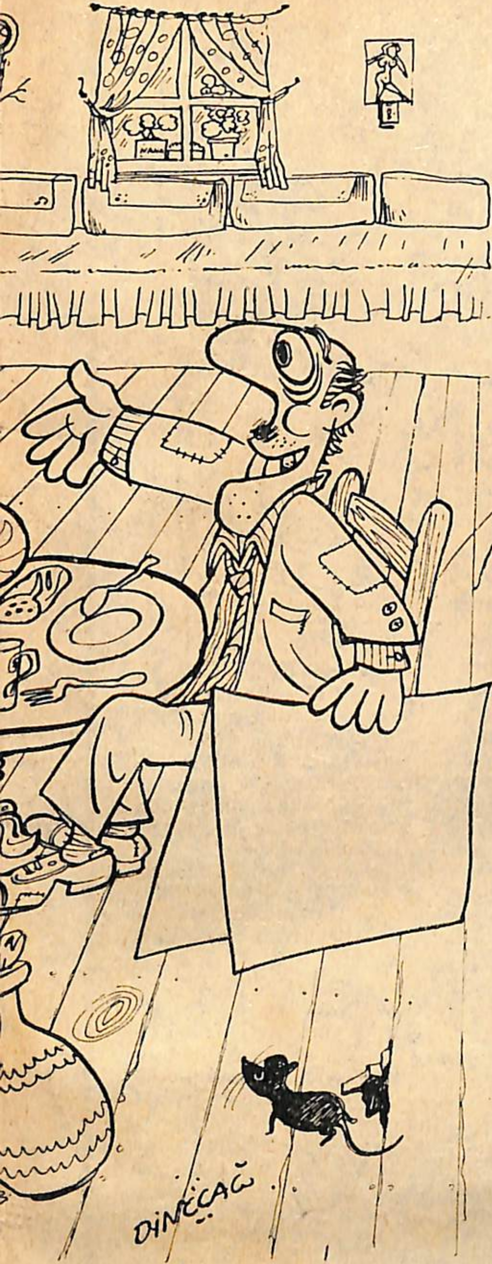
Spor - totoda yattık, kazanırız en g
Bankalar divan durur tutturunca

İsti
Eş a

Ayak kesik, kol çolak, gözümün b
Beklediğim sevgili olmaya sakın n

Elim
Posta

u 30 liraya çıktı. —

meyiz ama BOYKOT yeriz!..

Fahri Atabey, «Et yemeyin» dedi. — Gazeteler —

— Yeme de yanında yat!..

FİLM PİYASAMIZIN DİLİ

PRODÜKTÖRLER :

Çoğu ticaret sayar bu işi
Boşverir sanata manata
Kafalar boşmuş. Olsun,
Dolsun da kasa...

FİLM YAZIHANESİ :

Hepsi ayrı âlemdir
Bütün işsizlerin uğrağı
İçtima yeridir.
Daha film çevrilip bitmeden
Duvarlar resimleriyle süslenir!

FİGÜRANLAR :

Hepsinde vardır bir gün göze çarpmak ümidi
Ama hep geri plânda kalırlar, farkedilmez
Hiçbiri. Geçmez boyunlarına can kurtaran simidi.

SET İŞÇİSİ :

Filmin ağırlığı, yükü onlardadır hep
Ama dolmaz hiçbirinde delik cep...

DUBLAJCILAR :

Artistlere ses verir, canlandırırlar
Ama geçmez hiç adları, harcanırlar!

KAMERAMAN :

Filimleri hep bunlar çekerler
Ama seyircinin dikkatini çekmezler.

MONTAJCILAR :

Filmi seyredilir hale bunlar getirirler
Ama bazan da seyredilmez duruma düşürürler...

— Daha birkaç yardımcı eleman vardır ya
Gerçekler çorap söküğü gibi sırıtınca
Sustu film piyasası
Tutuldu dili!...

Erhan TIĞLI

...ne İlânı

, diye
...nmeye.

...erim keskindir ağzımda yoksa da diş,
makaslamaktır yapabildiğim tek iş.

...arının,
...arının.

...pabucuma bakıp demeyin düşkün,
... kuponu hazır Çamlıca'daki köşkün.

...a yaya,

...lları doldurdu fakirin cüzdanını,
...ponu giderir eksik kalan yanını.

...iz.

... nişan yüzüğü vermiyor basınımız,
...dünya içinde budur eksik yanımız.

...cü
...üçü.

... kapıları açıktır ardına dek,
...orum şimdi kafası kafama denk.

...isi kör,
...nkör.

... sunacağım aşkımı ona tas, tas;
...kutusu onbeş, rumuzum ise «Makas»!

Burhan ESEN

— Patlıcan Güzeli seçildi. —

— Ne kızıyorsun ayol?.. Ben de patlıcanın güzelini seçiyorum!..

BİZİM mahallede, şık, papyon takan, yüzünden çok okumuş, görmüş, geçirmiş olduğu sanılan, aslında Allahın odunu, nereye koyarsan orada kalır, kafası boş bir Nâzım bey vardır. Her kelimeye, her lâfa «Münasiptir» dediği için adı da, «Münasiptir Nâzım Bey» e çıkmıştır.

Her salataya maydanoz olmaya çalışan bu herif, görünüş itibariyle de Lânga'da büyümüş hıyarlara benzer. Sırık gibi bir boy, patlak gözler, kemer patlıcanı gibi bir burun, sararmış mezar taşı gibi dişler, üstü tavuk gerisi dolu eller ve en aşağı kırkbeş numara gelen ayaklar...

Tahsili pek olmadığı için Nâzım bey bir yolunu bulup Belediye'ye girdi ve köpek zehirlemeye başladı. Bu vazifesi Nâzım beyi büsbütün antipatik yaptı. Öyle ya mâsum ve zavallı köpeklere vicdanı sızlamadan zehirli kemikleri atmak her vicdana sığacak gibi değildi... Mahalle delikanlıları bir gece mezarlık yolunda Nâzım beyi bir güzel marizlediler. Tam mânasıyla ağzını burnunu eline verdiler. Nazım bey her tekmeyi, yumruğu yedikçe «münasiptir» demeyi ihmal etmedi...

Bu herifin ya derisi kalındı, ya da izzetinefis, gurur, şeref denen şeyleri duymamıştı. Duysaydı iki hafta sonra bütün mahallenin «Makara Feriha» diye tanıdığı kızı alır mıydı?... Feriha ne kadar makara olursa olsun, Nâzım bey gibi bir ipliği kendine dolatmazdı. Herkes bu işe şaştı. Nâzım bey ne halt etmiş, ne gibi ağız kalabalığına getirip Feriha'yı tavlamıştı? Bu meçhuldü. Fakat bir zaman sonra Feriha'yı büyükçe bir akvaryumun içine koyarak deniz kızı diye yirmibeş kuruşa Eyüp'te millete gösterdiğini öğrendik. Önce köpek zehirlemek, şimdi de karısını sergilemek... Fakat bütün bunlara Nâzım bey gene «münasiptir» diyordu.

Deniz kızı numarasından sonra bir çadır satın alan Nâzım bey bu sefer Çadır Tiyatroculuğuna başladı. Eski komiklerden Sütlâç Nuri Baba, Zenne Abdüllâtif, iki de çingene kızı ve bir klârnetle Zeyrek'te iş tutmaya başladı. Biz dalgamızı geçiyorduk ama Nâzım bey patron olmuştu. Çadır sonra daha büyüdü. Gülhane Parkına geçtiler. Bir kaç ay sonra da çadırın yanına bir bayram yeri kuruldu. Münasiptir Nâzım bey bir de kamyonet almıştı. Allah, Nâzım beye yürü yaa kulum demişti. Ya da Nâzım kendi yürümüştü.

Neyse uzatmayalım maksadımız başka... Bu Nâzım bey, akvaryum, çadır, salıncak falan fıstık derken birden Zencefil Partisinden adaylığını koymaz mı?... Karısı Makara Feriha'da ise bir çalım... Ulan nasıl olur?... Demeye kalmadan Zencefil Partisi başa güreşmeye başladı. Nâzım öyle yanık ve tesirli bir hatip olmuştu ki, onun bulunduğu ilçe kongrelerine girmek, Mithatpaşa Stadına girmekten zorlaşmıştı. Nâzım bey ne diyordu da milleti bu kadar uyutuyordu. Bu, bütün semtte merak konusu olmuştu. Duvardaki afişler, gazetelerde her iki günde bir çıkan resimlerle Nâzım, gemi azıya almış gidiyordu. Bizim marizlediğimiz, yüzüne bile bakmadığımız Münasiptir Nâzım bey devleşmişti birden.

Seçimlerde gözü kapalı en yüksek oyu aldı ve milletvekili oldu. Bu bir başarıydı. Biz ne dersek diyelim, Münasiptir Nâzım bey halkı temsil ediyordu. Karısı Feriha da yanındaydı tabiî...

Seçimden sonra bir kere bile semte uğramamıştı. Bize kırgındı. Onu anlamamıştık. Dövmüştük, sövmüştük. İki paralık etmiştik. Ama ne olmuştu? Münasiptir Nâzım bey bu sefer büyük bir teşekkülün başkanı olmuştu. Bu da üstüne tuz ve tarçın ekmişti. Dahası var, Nâzım bey çok zengin de olmuştu. Siyasete atılınca zekâsı da açılmış, inşaat, taahhüt, alış veriş, borsa, ticaret, alım satım, imalât, bankacılık işlerine dalmıştı. Beş gazoz, on un, yirmibeş kadar sabun fabrikası olduğu söyleniyordu. Bunun sırrı neydi?... İkide bir aklımıza bu geliyordu. Uzun burnu mu? Patlak gözleri mi? Büyük ayakları mı?... Bu meraktan hasta olmuştuk. İçimizden kimse Nâzım beyin yanına yanaşacak kadar bilgili ve cesaretli değildi. Onu sadece gazetelerde, televizyonda görüyorduk. Bir kaç kere de aktüalite filmlerinde fabrika açarken görmüştük. Çok değişmişti. Burnu daha uzamış, gözlerinin patlaklığı belli olmasın diye vapur dumanı gözlükler takmıştı. Üstünde Londra etiketli elbiseler vardı.

Feriha da her zaman yanındaydı. Feriha da bambaşka bir kadın olmuştu.

Kısacası, Münasiptir Nâzım bey yıldız olmuştu. Fakat bir gün Nâzım beyin bir tarak fabrikası açmak için geleceğini öğrendik. Bu bir fırsattı. Bu fırsattan istifade edersek onun başarısının sırrını öğrenebilecektik. Yemeniciler semtinde en eli yüzü düzgün ben olduğum için beni seçtiler. İskete İbrahim ceketini, Fasulye Kemal gömleğini, Lütfü şapkasını verdi. Beni süslediler ve Kör Seyfi'nin kaptıkaçtısıyla yeni açılacak tarak fabrikasına posta ettiler.

Aman ne kalabalık vardı... çeriye girmek için insanın ya kedi, ya da duman olması lâzımdı. Üstelik kapıda dâvetiye soruyorlardı. Ben kılığımın afili olduğunu sanıyordum ama, benden şık binlerce adam vardı. Sonunda Seyfi ağbi bana:

«— Ulan Hüsnü dedi, biraz cesaret ve zekâ göstereceksin, başka çare yok.»

«— Nasıl?...»

«— Duvardan atlayacaksın. Bu tarafta kimseler yok. Kaptıkaçtının üstüne tırman, cop aşağı... Göreyim seni...»

«— Ağbi be... Elbiseler emanet, ya yırtılırsa? Sonra içerde polisler varsa...»

«— Çık ulan arabanın üstüne... Hadi atla...»

Ve ben atladım. Ne kadar da kolay olmuştu. Atlar atlamaz da bakakaldım. Nasıl kalmam? Bahçede en aşağı beşyüz kişilik bir masa, masada hiç tanımadığım yemekler, masanın baş köşesinde bizim Münasiptir Nâzım bey yanında Makara Feriha, pardon Feriha hanım... Yeniyor, içiliyor. Gülünüyor, eğleniliyor... Kenarda bir sahne... Caz takımı «İçelim a dostlar sermest olalım» şarkısını çalıyor. Ben dondurma gibi olmuş bakarken biri kolumdan tutarak:

«— Sofraya buyursanıza beyefendi» demez mi... Bu ne şanstı?... Münasiptir Nâzım beyle, başkanla, o büyük adamla aynı masada...

Oturdum. Önüme yarım hindi, börekler, tatlılar koydular. Biri filtreli sigara tuttu... Bir keyif ki sormayın... Hele adına viski dedikleri içkiden de çekince kendimi unuttum ve bütün cesaretimi toplayıp Münasiptir Nâzım beye sordum:

«— Beyefendi bu büyük isminizin ve başarınızın nedenini sorabilir miyim?»

Nâzım bey bana, kedinin işkembeye baktığı gibi baktı ve kahkahalarla güldü:

«— İlâhi beyefendi, dedi. Tek sebebi var. Münasiptir... O kadar...»

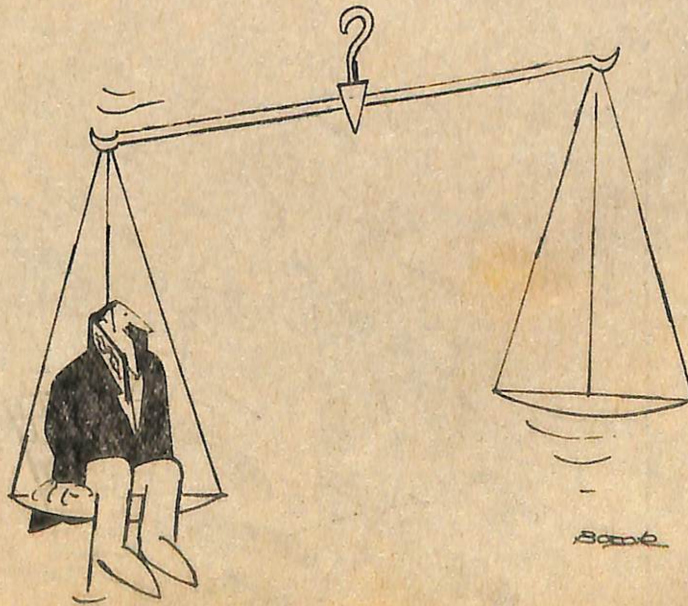
Etraftakiler gülerek tasdik ettiler:

«— Tabii beyefendi münasiptir...»

Ben de keyifle mırıldandım:

«— Şimdi anladım beyefendi... Münasiptir...»

Suavi SÜALP

— Ek göstergeli maaştan yalnız hâkimler yararlanıyor. —

PAZARTESİ :

Tarihin en kısa savaşları

Birincisi Araplarla İsrail arasında olmuş ve İsrail'in kesin zaferiyle son bulmuştu.

Başlamasıyla bitmesi altı gün tuttuğu için «Altı Gün Savaşları» olarak kaldı adı.

İkincisi, İstanbul Belediyesiyle kasaplar arasında oldu, altı günlük bir mücadeleden sonra ete otuz liralık bir etiket kondu.

Zaferi hangi tarafın kazandığına gelince:

Atabey'e sorarsanız, Belediye kazandı.

Esnafa sorarsanız, kasap kazandı.

Bize sorarsanız: Bitti harb, kalktı narh, yandı halk!

SALI :

Çatlatacaklar vallahi!

«Telefonla uyandırma servisi», «Telefonda fal servisi» derken, «Telefonda hapşırık servisi» ni de hizmete sokmuşlar.

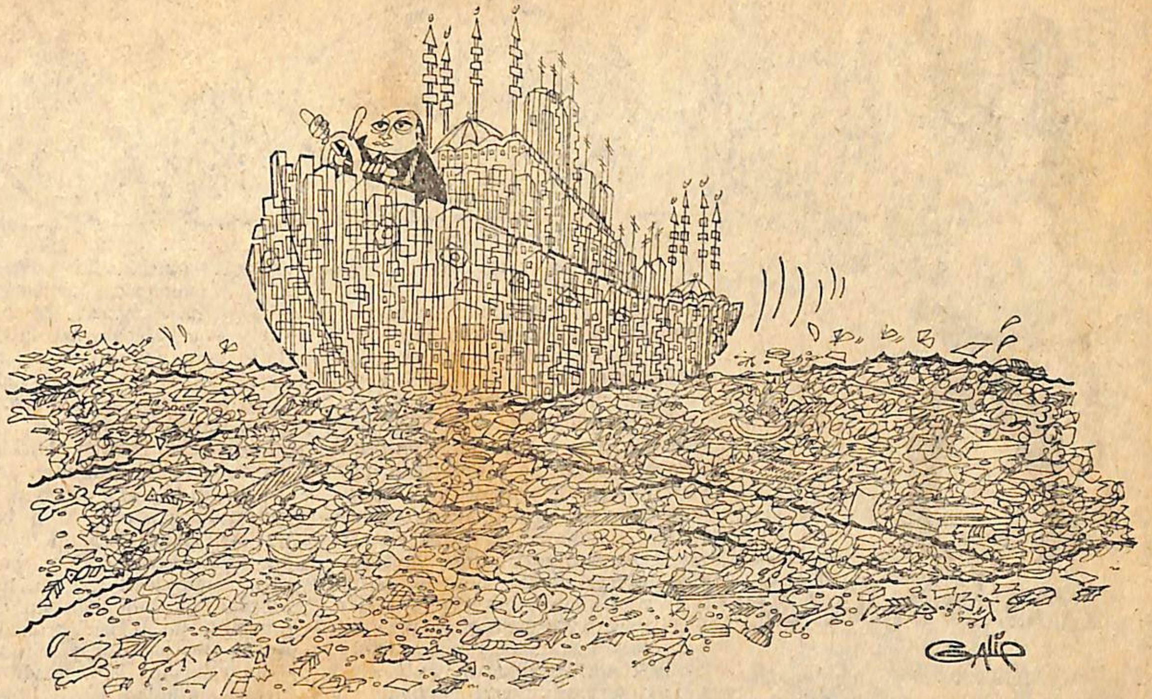
Şu İngilizler yok mu İngilizler? Çıldırtacaklar insanı!

Geçmişler telefonun başına, önemli işi olan haberleşme aracı olarak kullanıyor, yarınını merak eden fal baktırıyor, canı isteyen esniyor, hapşırıyor.

Sen burada burnunun dibindeki adamla konuşabilmek için gün boyu uğraş, dur!

Ya telefonun konuşmaya yarayanını bize verseler, ya da haberleşme dışındaki zevklerini burada giderseler olmaz mı sanki?

Malûm, yapı olarak bizim telefonlarımız onlarınkinden hiç de aşağı değildir. Gerçi aradıkları yeri bulamazlar. Tekme yumruk kullanmadan sinyal bile alamazlar ama karşısına geçip esnemek, hapşırmak için dünyayı dolaşsalar bundan iyisini bulamazlar!

— İstanbul, çöp içinde yüzüyor. —

ÇARŞAMBA :

Aman iyi saklayın

Kaymaklı'da sekiz katlı bir yeraltı şehri bulunmuş.

Aman bulduğunu gözün gibi koru Nevşehirli vatandaş. Bakarsın elinden alırlar, bakarsın üstünden sürerler... Uyanık ol.

«Garip kuşun yuvasını Allah yapar» sözü doğruymuş demek.

Yıllar yılı şehrin yalın katını beklerken halkın, işte sekiz katlısını verdi Cenabı Hakkın!

PERŞEMBE :

Neden kıvranırlar?

Bir yandan gazeteler yaygarayı basıyor, bir yandan yetkililer açıklama yapıyor. Ama çelişkiden başka bir şey çıkmıyor ortaya.

«İstanbul susuzluktan yanıyor» diye bir haber mi yayınlandı? Hemen Belediyenin duyurusu izliyor bunu:

«Moda havuzuna fıskıye takılacak.»

Ertesi gün bakıyorsunuz gazetenin haberi değişmiş:

«İstanbul karanlıkta kalma tehlikesiyle karşı karşıya.»

Demeçler de değişiveriyor:

«Sultanahmet'te ışık oyunlarıyla tarih canlandırılacak.»

Fakat gazeteleri susturmak mümkün mü? Bas bas bağırıyorlar gene: «İstanbul halkı susuzluktan ve ışıksızlıktan kıvranıyor!»

Neden kıvranırlar acaba? Oysa yeterince açıklama da yaptı belediyemiz.

Susuzlara Moda'da havuz kurdu, ışıksızlara Sultanahmet'e koşmasını buyurdu.

Şikâyete hakkımız var mı?

CUMA :

İnsan çok

Kazaların çoğalması üzerine birtakım tedbir düşünen yetkililer kararı vermişler: İstanbul — İzmit yoluna hayvan çıkarmak yasak!

«Neden?» diyeceğiz ama, nedeni ortada.

Malûm, adı geçen yol, trafik kazalarının en civcivli olduğu yer.

Tutup buraya bir de hayvan salarsan, nüfus plânlamasını nasıl yürütürüz birader?

CUMARTESİ :

Karar, ilgili kuruluşların

Sadece duyurmakla yetineceğiz: Boğaziçi Kumarhanesi bir yılda tam elli milyon lira kâr etmiş.

Elin kârından size ne diyeceksiniz ama kazın ayağı öyle değil.

Bir DDY'nin yıllık zararına bakıyor, bir Denizcilik Bankasının zararına bakıyor insan; hani «Bâri kumara başlasalar» diye düşünüyor bazan!

PAZAR :

Altın çağı

Sporseverlerimizin yakından tanıdığı ünlü futbol antrenörü Molnar, kendisiyle konuşan bizim gazetecilerden birine, «Türk futbol çok kötü» diye bir lâf etmiş.

Aman hocam neresi kötü? Altın çağını yaşıyor futbolumuz.

İşte örneği: Brezilya'dan beş takım dâvet ettik, iki düzine gollü yüzbinlerce dolara yedik!

Durumu kötü olan, böyle bir hovardalığa kalkışır mı?

Yapmayın birader

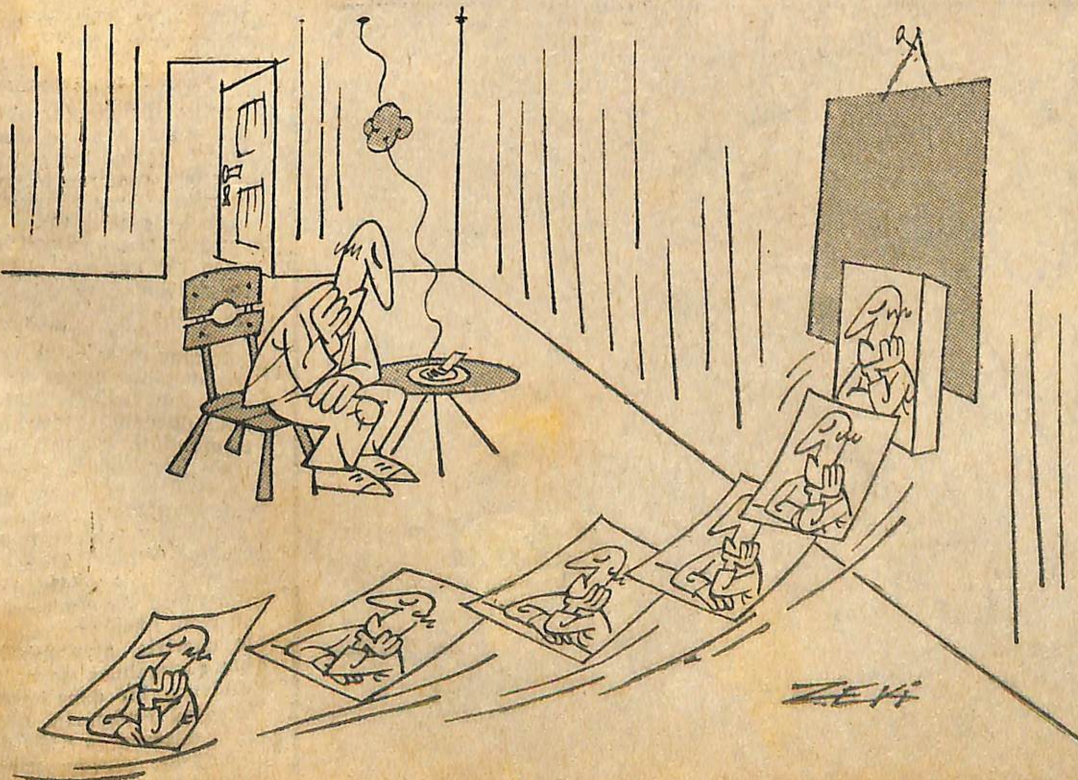
Parlâmenter maaşları yeniden yükseldi ya, esnaf zam kuyruğuna girdi gene.

Kasap ete zam yaptı. Lokanta yemeğe zam istemeye kalktı. Diğerleri kuyrukta...

Nasıl anlatmalı bilmem.

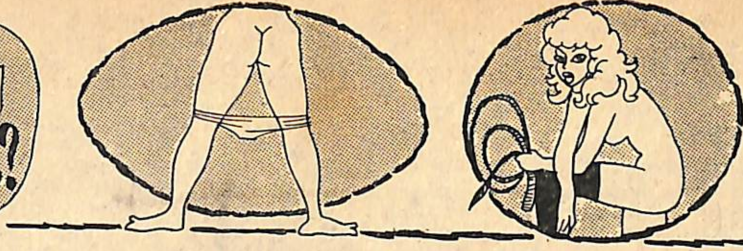
Bu adamlar ya hepimizi parlâmenter sanıyorlar, ya da adaylığa zorluyorlar!

Vedat SAYGEL

— Fiyat artışları karşısında memur maaşları yetersiz kalıyor. —

Nurettin Türker

KAMERA teknisyenine «stop» çeken rejisör, film setinden inen yıldıza yaklaştı ve daha sonra çekilecek sahne için kendisi ile konuşmak istediğini söyledi. Yürürken, gazetelerden kesilip dosya haline getirilmiş «eleştiri» sütunlarına bakıp, elini şaklattı üzerlerine:

«— Son günlerde filmlerimiz hakkında her kafadan bir ses yükseliyor...» dedi. «Bu, belki iyi yolda olduğumuzu ispatlar ama, şu soyunma sahneler'ni alaya alan yazılara ne demeli? Okuyun şunları; sanattan, zevkten, renkten yoksun, bilmem nerede soyunan kadınları ansıtan gülünç şeylermiş. Baştan önemsemedim. Günlük, sayfa doldurmak için bir eğlencedir dedim. Sonra değişti düşüncem; şunların ağzını kapatayım istedim. Firmamız güçlü, zengin. Kontratlı dört senaryo yazarımız var. Kendilerinden rica ettim. Tenkidlerden kurtulmamız için (Bir Kadın Nasıl Soyunmalı?) derdini biz değil, siz halledeceksiniz dedim. Dört yazarımız, şunları hazırlayıp göndermişler. İsterseniz, çekimden önce yazılara şöyle bir göz atalım.»

Rejisör ve yıldız oturdular, okumaya başladılar.

* * *

Kör karanlık, ışıkta bir beyaz doğuyor. Beyazın teşhisi belki bir tırnak, belki bir parmak. Dişi beyaz... Oynayan eller bir yılanın başsız, dilsiz tırmanışı. Islık ıslık... Sessizliğe «dikkat» çeken bir şok. İşte, yarı açık, gülen ve uzanan bir ağız. Dudaklar gül çatlağında, bekleyişte seks kıvrımlı bir boyun, omuzları tarayan saçlar ve ıslak ıslak, üşüyen bir ten. Trampetin ritmine uygun titreyen, tutulamayan bir kıvraklık. Bükülmüş, gerilmiş ve atılmaya hazır figürler. Erkeğini arayan görmez gözler, doymak bilmeyen, tükenmek bilmeyen ataklar. Beline sıkan bir kırbaç, sadistçe iniyor çıplağa. Çıplak rengini arıyor, tek tek açıyor kendini. Bir sevgi sancısı sarıyor kadını; dönüyor, yürüyor, koşuyor, arıyor... Dişi arzunun belki bin adımda yarattığı eseri. Aradığını bulmuş gibi kapaklanıyor yere. Eller, eller var havasında. Boğazından, omuzlarından, göğüslerinden, bacaklarından çeken eller. Üzerinde ne varsa bu ellere bırakıyor, tanımadığı bir başka kadını örtsün diye... Boşlukta bir canlı; kadın bu, dişi ve çıplak. Aynalarda göremediği kadar yabancı ve kapatıyor gözlerini görmek için, hatırlamak için...

Bir kadına ruh verdim.

«A. A. Dink.»

* * *

Yazar S. S. nin kaleminden:

«Demek, bir kadın soyunacak. Belli, hapı yutmuş, soyunmasa olmayacak. Bırak şimdi sırıtmayı, göster kıvırtmayı. Bak, eline almış bir bıçak, sanki patlıcan oyacak. Terelellim sallanma be, poza değil, flâşa yazık olacak. Ziller ziller... Şimdi davul da patlayacak. Doğru mu yahu? Demek tüymüş, geliyor bir kaçak. Biraz vızıltı, sızıltı derken kız yengen olacak. Yahu, kapıları kapatan kim? Açın, açmayın, verin şuna bir balta, nacak. Bırak hemşerim, fazla zorlama kapı kerestesiz kalacak. Bir kova suya şu çiçek kurtulacak. Kimse gelsin artık bu kızı soyacak. Namussuzum film eksik kalacak. Apandisitten mide çıksın, tabiî doktorun canını sıkacak. At işte be, tep gitsin şöyle. Evet, soyundu, soyundu soyunacak. Evet, incelik orada, tam tekmil nasıl çıkacak? Derken, havalandı bir bacak, ulan iki milimden de dikizlenir mi ha alçak? Tutmayın beni, bir yanım harcanacak. Tam biçiminde bu karı; yakaladım mı ip değil, sakız gibi uzayacak. Yok be hemşerim, yatak değil aradığı, havalı salıncak, havadan asılacak. Öyle, canın yandı mı bağırırsın cıyak mıyak. Bu ne ateş yavrum, yanardağdan mı aldın yakacak? Elin yandı yanacak, bırak yine kalsın sıcak, üfleyince sinek uçacak. Hava kararacak, gelip yakana yapışacak. Bakkal, kasap hep bir hesap, manavı da sara tutacak. Üç adım, dört sıçrama sanki denize dalacak. Bir yüzlük idare etmez, ikiyüze bakacak, üçüncüsü fos çıkacak. Şimdi bu cümleden ne anlamlar fırlayacak. Yeridir, benden bir pardon karışacak. İşaret verin de anlayalım ne zaman durdu duracak. Vay be, tutun, bırakmayın, bunu temizler bizim Salacak.

* * *

Çıplak bütünde yarım kadın yoktur. Gözler yanılmayı düşünmeden kendi özlemini bulur çıplakta. Her saniye başka güzellik doğuran güneş gibi. Bir kadın, soyunmasını becerdiği kadar dişidir. Soyunmasını bilen dişilik de sadece çıplak kalmak değildir.

Ben, kadını bulutlu, dalgalı, yerine göre fırtınalı görmek isterim. Çıplaktıkta bu istekler saniyelere pay edilmiş, saklanmış olmalı. Çarpılmalısınız, eğri dudağınızı, şaşı gözlerinizi aramalısınız bu çıplaklıkta. Nefesiniz yanmalı, boğazınızda iki yumruk kaskatı kesilmeli. Erkekçe bir öfke ile kudurmalısınız. Oynayan ayaklar içinizde, kıvrılan parmaklar beyninizde olmalı. Üzerinize doğru yürüyen ama, her şeyi yok edip arzulatan bir tehlike. Yaksın, yıksın ve eritsin. Soyunan bir kadının her adımı ateş üzerine barut serpmeli.

«Fon ritm» e gelince; müziğe kadını nerede bulunduğunu unutturan bas tempolar eklemeli. Giysilerde zıt renk kontrastından yararlanmalı. Göğüslerde estetik çekim dozu mutlaka bulunmalı. Kadını, eriyen ve akan boyalarla can çekişen bir kuş durumuna sokmamalı. Çünkü seks, gözü aldatan boyadan nefret eder ve çıplakta asla böyle bir gölge istemez. Kadının merdivenden soyunarak inmesi yerine, soyunarak çıkmasını tercih ederim. Kadın, daima uçacak konumda ve kanatsız, paraşütsüz her zaman sırtüstü gelebilen bir yaratıktır. Bırakın, çıktığı merdivenden yere yuvarlansın.

(Filmde dublör, maket, model ya da kedi kullanılmasını kesinlikle reddederim.)

«S. C. MAHİR.»

* * *

Yazar C. C. Nal'ın kaleminden:

«Bedii zevklerin temaşa doyumunda bize verdiği en büyük nimet, kendi varlığından bunu yaratıp dağıtmasını bilen bir kadına ait değil midir? Robot dişilik bize monoton bir sıkıntı veriyorsa, toplumdaki değer yargıları köhne ve eskimiş demektir. Toplumun kendisine uygun biçimde arzettiği bu cezayı, yine toplum ayıklayıcı ve hafifletici unsurlarla giderme çaresine bakmalıdır.»

«Karşımda soyunan bir kadın var. Kendi yapıtımız olan bir filmden naklediyorum. Güzel bir kadın, kusursuz bir vücut. Klâsik sıçrıyor diye hemen kötülenemez. Sayın rejisörümüzün baş yıldızı olduğuna göre, teşhis, yoklama ve deneme ile tercih hakkı vardır ve orijinalite özelliği gizli olabilir.»

«Bakıyorum... Gözden kaçmayan yetenekli, seksüel hatlar ve damarlar. İnsana, endazeyi nazende kıldım ilhamını veriyor. Bir kadının şuramı veya buramı gösteririm, göstermem der gibi soyunması hakikaten sıkıcı oluyor. Sağolsun efendim. Önce üst, sonra alt bölümlerin teşhiri seyircinin beklediği doyuma tam cevap. Bir de, âcizane takdirim şu ki, seyircinin beklediği bazı yenilikler de var; sanki bitmeyecekmiş, sonu gelmeyecekmiş gibi bile bile aldatılan bir soyunma. Yüz parça tül, ikiyüz hareketle ancak sonucu ortaya çıkarabilsin. Hem verecek, hem bıktırmayacak, hem de tükenmeyecek...»

«Kadın nasıl bir hazinedir? Breet'in dediği gibi: (Görüldüğü halde bulunamayan ve arandıkça izlerinin iki yakası bir araya getirelemeden bizi kandıran meçhul ömür damarları.) Ben, bu milyonlarca aramayı göze alabilen kimseyi tanımıyorum henüz. Fakat, soyunmasını bilen bir kadının her hareketinde bu milyonlardan bir parça olabilir efendim.»

* * *

Okuma faslı sona erince rejisör «ne dersin?» bakışı ile kadının konuşmasını bekledi. Yıldız birkaç dakika düşündü, saçlarını çekti, kaşlarını dikti, ayağa kalktı:

«— Hepsi güzel...» dedi. «Okudukça etkileniyor insan. Ama, soyunacak olan kim? Ben miyim, onlar mı? Benim ve ben, hiçbir şey anlamadım dediklerinden. Ne barutu, ne ateşi, ne apandisiti? Lûtfen, dört yazarımızı da stüdyoya dâvet edin; şu cicili bicili yazdıkları neyse, şöyle elleriyle, ayaklarıyla karşımızda bir göstersinler de anlayalım. Yazdıklarını bir daha okursam inanın kendimi cephanelik hissedip yataklara düşerim...»

Rejisör, çaresiz, yıldızın dediğini yapacaktı ve yaptı da... Şimdi, çekime devam etmek için herkes yazarların stüdyoya gelmesini bekliyorlar...

— Deniz, kum, güneş, hepsi de var, soyunsana...
— Ama bir tek erkek yok!..

CEBİMİN DELİĞİNDEN...

Cebimin deliğinden ansızın kayıp gittin.
Bana simiti çay'sız yedirdin, ayıp ettin.
Mademki son paranın bozuk bir tekliğiydin...
Niçin düştün cebimden, neden kaybolup gittin?
Bana simiti çay'sız yedirdin, ayıp ettin.

Ne çok aradım, seni; ne çok hatırlar mısın?
Kanal borularından ses versem, duyar mısın?
Şu perişan halimi görür de ağlar mısın?
Bir yıldırım hızıyla cebimden kayıp gittin.
Bana simiti çay'sız yedirdin, ayıp ettin.

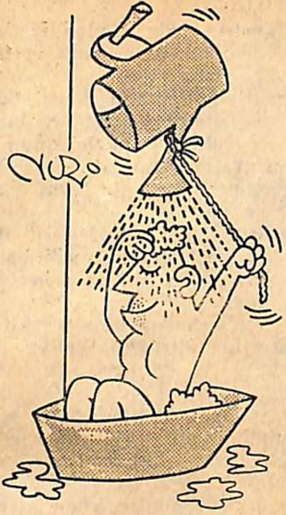
METİN PÜTMEK

Sizin için

FANTEZİLER

«Geçti ömrüm yine hâlâ ben o bin dert ileyim.» Arttıran yok mu — MEZATÇI.
«Seninle bir sonbahar mevsimiydi tanıştık.» Sonra da kış geldi — YAZ BEKÂRI.
«Sen hep beni mazideki halimle tanırsın.» Yazıklar olsun. — YENİ ZENGİN.
«Gel gidelim Çamlıca'ya bu gece.» Çünkü yarın yokum. — MÜFETTİŞ.
«Derdimi ummana döktüm.» Çöp dökmek yasak diye yakaladılar — DERTLİ.
«Bu akşam gün batarken gel.» Yoksa karanlıkta kalırsın — BÜYÜK ŞEHİRLİ.
«Gel ey denizin nazlı kızı.» Karadekilerden hayır yok — DALGIÇ.
«Yalnız bırakıp gitme bu akşam yine erken.» Yolu bulamam sonra — ŞAŞKIN.
«Ömrüm seni sevmekle nihayet bulacaktır.» Diyorsa da inanma — TECRÜBELİ ÂŞIK.
«Neydin güzelim, sen güzelim dün gece neydin?» Vallahi tanıyamadım — MASKELİ BALOCU.
«Çek küreği güzelim.» Bak motor bozuldu — KAYIKÇI.
«Bir kendi gibi zalimi sevmiş, yanıyormuş.» Oh olsun... — TERKEDİLMİŞ ÂŞIK.
«Gül ağacı değilem.» Zorla mı? — AKASYA.
«Gemilerde talim var.» Amiral gelecek de — KAPTAN.

Attilâ ELMAS
Avukat, Konya Sokak, Çiftçi Han No. 13, 14 — ANKARA

(Nuri BİLGİN)
Yazısız

KİM TANIYACAK?

Genç öğretmen, doğudaki köylerimizden birine tâyin olur. Bunu evvelden haber alan köylüler öğretmeni ağırlamak için hazırlanırlar. Bu arada kulübe şeklinde bir de tuvalet yaparlar. Ancak tuvaletin önünde kapısı olduğu halde arka tarafı açıktır.

Nihayet öğretmen gelir. Yer, içer, köylülerle sohbet eder ve tuvalete gitmek ister. Köylüler tuvaleti gösterirler. Öğretmen şaşırır:

— Yahu kardeşim, der, bu nasıl tuvalet? Şunun her tarafını kapatsaydınız ya!...

Bunun üzerine köylülerden biri:

— Boşver be öğretmen bey, der, önünde kapı var kimse görmez. Eh, arkadan gören olsa da kim tanıyacak seni!...

Turhan SUNAR
Okmeydanı İ.E.T.T. Sitesi Büyük Blok IV. kapı, kat: 7, Daire: 13
İSTANBUL

PEŞİN

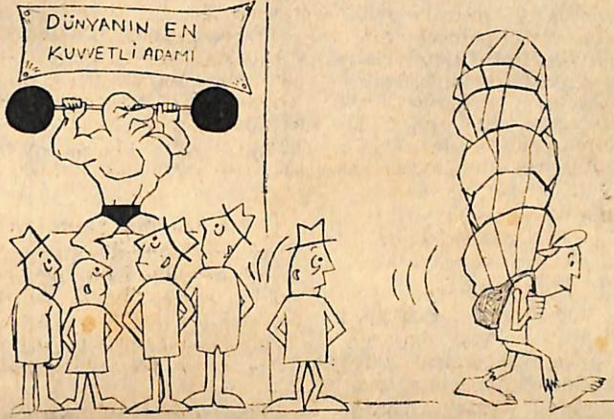
Bulunduğum okulun toplama bir dördüncü sınıfını okutuyordum.

Bir gün öğrencilerime dergi paralarından kalan dörder lira borçlarını getirmelerini hatırlatmıştım, daha sözüm biter bitmez bir öğrencim konuşmak için söz istedi. Ne diyeceğini merak ettim ve söz verdim.

— Öğretmenim, ben dört lirayı peşin getiremiyeceğim, iki taksit yapsam olur mu?

Demesin mi, aklıma geldikçe hâlâ gülerim.

Öğr. Kadriye MÜLÂYİM
İtfaiye Cad. No. 3/A ADAPAZARI

Yazısız (Sinan)

ŞERBET

Arkadaşım doktor Recep beyle Bursa'da iken Yeşil Çay Bahçesine giderek, gelen garsona isteklerimizi «kahve olarak» söyledik.

Garsonun kahvelerimizin nasıl olacağı sorusuna, doktor arkadaşım «orta» diye cevap vermiş, ben ise «kahvesi gayet az, buna mukabil şekeri çok bol olsun» demiştim. Şaşıran garsona, doktor arkadaşım:

«— Hâlâ anlamadınız mı? Beyefendi üç şekerli şerbet istiyor...» dedi.

Bunun üzerine garsonun gidip az sonra bir orta şekerli kahve ve 3 şekerli bir şerbetle döndüğünü görünce kahkahaları koyverdik.

Hayrullah CERAN
30. Sokak No: 15/1 — Bahçelievler/ANKARA

(Erkan COŞKUN)
Yazısız

MİNİ ETEK!

Yaşlı adam, Yenimahalle troleybüsüne güç belâ biner ve üçlü koltuklardan birine çöker.

Troleybüs hareket eder, fakat genç, ihtiyar herkes adamcağızın yanında oturan güzel kızın bacaklarına bakmaktadır. Mini mini etek giyen kız ise bu bakışlardan rahatsız olmakta ve eteğini devamlı çekiştirmektedir.

Yaşlı adam dayanamaz:

— A kızım, madem utanıyorsun biraz uzun etek giyseydin. Bu meret çekiştirmekle uzamaz. Madem utanmıyor, mini mini etek giyiyorsun, bırak da herkes seyretsin nasibini alsın... der.

Kız, adama sert sert bakar ve:

— Sana ne?... diye çıkışır.

Bunun üzerine, yaşlı adam bozulduğunu hiç belli etmeden ayağa kalkar, pardesüsünü, şapkasını çıkarır... Kayışını açar, pantalon düğmelerini çözer ve pantalonunu dizine kadar indirir.

Herkes gibi şaşıran mini mini etekli kız dayanamayıp sorar:

— A, a, ne yapıyorsunuz?...

Adam hiç istifini bozmadan cevap verir:

— Sana ne!...

Melih ŞEKER
Y.S.E. Müdürlüğü ÇANAKKALE

SENİ DÜŞÜNMEK

Her an,
Her saniye
Seni düşünürüm
Ama sen,
Bir salise bile olsun
Beni düşünmezsin.
Öyle ise seni düşünerek
Harcadığım
Zamanları geri ver...

ATTİLÂ KANBİR
Işıklar Cd. Derehan kat 2, No: 13
Anafartalar/ANKARA

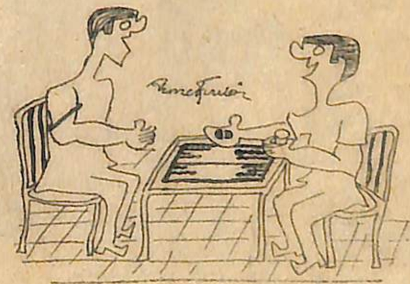
(Cemâlettin GÜZELOĞLU)
— Merdiven altından geçersen, başına kötü şeyler gelir!..

CEBİMİN DELİĞİNDEN...

Cebimin deliğinden ansızın kayıp gittin.
Bana simiti çay'sız yedirdin, ayıp ettin.
Mademki son paramın bozuk bir tekliğiydin...
Niçin düştün cebimden, neden kaybolup gittin?
Bana simiti çay'sız yedirdin, ayıp ettin.

Ne çok aradım, seni; ne çok hatırlar mısın?
Kanal borularından ses versem, duyar mısın?
Şu perişan halimi görür de ağlar mısın?
Bir yıldırım hızıyla cebimden kayıp gittin.
Bana simiti çay'sız yedirdin, ayıp ettin.

METİN PÜTMEK

— Al, kırdım pulunu!..

— 26 —

Dedi amma, şoför yine bastı kalıkahaları... Kamyon gittikten biraz sonra da paydos ettiler. Paydos sesini duyan amele, elindeki kazmayı küreği tahtadan yapılmış küçücük kulübenin içine attı... Kimi allahaısmarladık dedi biribirine, kimi demedi, uçkurunu çeken, sırtına çimento kâğıdından yapılmış torbasını alan uzaklaştı inşaattan... Halo dayıyla İdiris kalmışlardı. Amele başı, kulübenin kapısını kilitledikten sonra, onlara:

— Gelin benle, dedi... Yalnız yolları iyi tanıyın, yarın sabah işe gelirken şaşırmayın...

Nöbet değiştirmeye giden askerler pozuna bu kez bir üçüncüsü daha katılmıştı, Sarıbıyık Fethi... O önde, Halo dayı arkasında, en arka da İdiris, yola düştüler... İşte bir yol ayrımı, işte bir kasap dükkânı, işte bir kuaför, sonra geniş bir cadde, dön ordan sola, yürü elli adım kadar, yarım bir inşaat... Bu inşaat da Recai beyin... Amma nedense bir türlü hız veremiyor bu inşaata, çünkü ortaklaşa yaptıkları için, çatal kazık girmiyor yere, aslında Recai bey çok iyi adam, ortağı Orhan bey anasının gözü mü gözü...

— Yaa, dedi Sarıbıyık, anlaşamıyorlar, bizimki ben yüz masraf ettim, sen de et o kadar diyor, öteki yanaşmıyor, yanaşmayınca da bu inşaat böyle yarım galıyor... Halbuysaki Orhan bey he dese, bu apartuman sekiz dayre olacak, her biri bilmem gaç lira. Amma dedim ya çatal gazık...

Apartmanın kapısında kireçli, inşaat artığı tahtalardan yapılmış derme çatma bir kapı vardı. Sarıbıyık, asma kilide anahtarı soktu ve çevirdi. Kapı yüklenerek açıldı, çünkü alt tarafı yere sürtüyordu. Kapıyı tekrar kapattılar, karanlık bir merdivenden aşağıya, bodrum katına indiler. Köşedeki küçücük pencereden dışarının ışığı sızıyordu. Sarıbıyık:

— Gün battığı için öyle, dedi, sabah olunca burdan ışık girer... Nasıl iyi mi?

Halo dayı yorganını attı yere:

— Daha nasıl osun ki? dedi... Eyi, çok eyi...

— Burada yoktur ya, inşaatlardan çimento torbaları ister, altınıza sererseniz iyi olur. O zaman hiç soğuk almazsınız...

Halo dayı:

— Yok yok, almak, dedi. Bizim melmekette guvvatlı soğuk olur.

Sarıbıyık:

— Yalnız, dedi, kanunda sizin ourada yatmanız yasaktır. Çünkü, devlet baba, vatandaşının böyle bodrum katlarında kapısız penceresiz, yerlerde yatmasına müsaade etmez, buna da kanunda iskân ruhsatı derler...

Halo dayı anlamamıştı:

— E, dedi, biz kefimizden yatmıruk ki burda, paramız yok da ondan...

— Yoo, ne olursa olsun belediye izin vermez, gitsin benim vatandaşım otellerde yatsın der... Siz onun için, burdan dışarı çıkarken veya içeriye girerken, bir belediye zabıta memuru görürse, biz burada yatmıyoruz, içerden kürek falan almaya geldik, deyin, veya biz bu inşaatta çalışıyoruz falan deyin ki, sonra başımızı belediyeyle belâya sokmayın...

— Olur, dedi Halo dayı...

Sarıbıyık, bir:

— Yalnız, daha çektikten sonra, patron beş lira dedi amma, ben ikibuçuğa razı ettim, dedi.

Halo dayı anlamadı:

— Nahal ikibuçuk?

— İkiniz her hafta için ikibuçuk lira vereceksiniz. Patron her biri iki buçuk olsun dedi amma, ben fakirler, garipler dedim...

Boynunu büktü Halo dayı:

— N'apak, olsun, dedi...

— Patron da şey için alıyor bu parayı yâni, ilerde belediye ceza meza yazarsa, hiç olmazsa ettiği iyiliğe karşılık bir de ceza parası kendi cebinden çıkmasın diye. Nedense ben severim garipleri... Ben de çok gariplik çektim dayı, çoook... Aç yattığım günler oldu... Neyse, şimdi siz burda isderseniz bi gazocağı alıp yemek de bişirebilirsiniz. Hiç olmazsa akşam yemekleri... Hadi ben gidiyorum, hoşça kalın...

— Güle güle, dedi Halo dayı...

Sarıbıyık, merdivenin başından geri döndü, cebinden kilidi çıkardı:

— Alın bunu da, dedi, şöyle oradaki halkaya geçirir, sonra anahtarı içine sokup şöyle bükersiniz...

Halo dayı, iki kez anahtarı kilidin içine soktuktan sonra:

— Tamam, Allah senden razı gele, dedi.

Bir müddet Sarıbıyık'ın ayak sesleri duyuldu, sonra baba oğul yalnız başlarına kaldılar... Nerdeyse içerisi zifiri karanlık olacaktı. Karanlığın önemi yoktu amma, ah şu delik boğaz... Halo dayı, onun için:

— Hadi oğul, dedi, gedek de bişeyler alak!... dedi.

Çıktılar merdivenleri, kapının kilidini taktılar. O sırada, karşıki apartmandan çıkmakta olan birine, bakkalı sordular. Adam:

— Hemen köşe başında, dedi...

Köşe başına varmazdan, Halo dayı çıkınına attı elini, sokak lâmbasının ışığında bir on liralık çıkardı. Bakkala:

— Yarım kilo fasulye, bir kilo bulgur, dedi.

Bakkal:

— Bulgur yok, dedi.

— Fasulye ossun... Sona accık da yağ...

Bakkal yarım kilo fasulyeyi çekti, bir paket margarin koydu fasulye kesekâğıdının içine:

— Başka? dedi.

— Accık duz...

Bir paket de sofra tuzu uzattı bakkal:

— Başka? dedi.

— İki epmek...

— Başka?...

— Gurban, dedi Halo dayı bakkala, biz garibik, çalışmaya geldik İsdanbıl'a, heç bi şeyimiz yok yanımızda, acep bi tencire var mı, ödünç, geri getirrik...

Bakkal:

— Ne arar bende tencere? dedi. Ama durun...

Tezgâhın altına eğildi, oradan bir teneke kutu çıkardı:

— Nasıl bu işinizi görür mü? diye sordu.

— Sağolasın, dedi Halo dayı... Bir de kibirit...

— Tamam mı?

— Tamam... Varsa guru sovan diyecekdim ya...

— Şu tarafta bir manav vardır ondan alırsınız..

— Manav?

— Yâni sebze meyva satar...

Halo dayı parayı uzattı, bakkalın geriye verdiğini saydı, oğluna gösterdi, doğru mu yanlış mı diye, İdiris kaşını gözünü oynattı amma hiçbir şey demedi. Dışarıya çıktıklarında Halo dayı bir daha saydı parayı, kafasından birtakım hesaplar yaptı, yapa yapa manavın oraya geldiler.

— Hemşerim sovan, dedi...

— Ne kadar?

— İki üç dene?

— Taneyle olmaz, yarım kilo?

— Ossun...

Yarım kilo soğana manav bir lira isteyince Halo dayının aklı başından gitti:

— Efendi oğlum yannış olmasın, dedi.

— Ne yanlışı amca, soğanın kilosu iki lira...

— Abooov... Çok pahalıymış... Biz köv yerinde buna heç para vermek de...

— Sen ne diyorsun amca, burası İstanbul, nerdeyse havayı da parayla yapacaklar ya, daha onun kanununu ayarlayamadılar...

Yürüdüler tekrar bodrum katlarına...

— Gördün mü oğul? dedi Halo dayı, her şey ataş bahası ataaaş... Dört dene sovan bi lira denesi yirmibeş guruş...

İdiris'in o kadar hesaba aklı ermediği için aldırmadı. Yalnız:

— Çok çok, her şey çok bahalı, dedi.

Bir an korktu Halo dayı, yoksa kazandıkları ancak boğazlarına mı yetecekti? Öküz alamıyacak mıydı kazandığı parayla?

«Yooo, dedi içinden, yooo, alacam, yer yarılsa gene alacam, Kirman yarığı gopsa gene alacam...»

İdiris kapıdan girmeden:

— Buba, dedi, bunu hangi ataşın üsdünde gaynadacıyk?

— Bişeyler buluruk oğul...

Gerçekten fasulyeyi kaynatmak zor olacaktı amma, bu yemek bu akşamın yemeği olmayacaktı ki... Nasıl olsa dört tane soğanları, Halo dayının koynunda iki tane zeytinleri ve iki ekmekleri vardı. Fasulye bu akşamdan kaynar, yarın akşama hazır olurdu... Sonra, devrisi günün yemek listesini yaptı Halo dayı kendi kendine... Şöyle irisinden beş altı tane patates, kaynat bu teneke kutunun içinde, sonra dök içine yağını, geç başına âfiyetnen ye...

Halo dayı, kapının girişinde yanları saçılmış bir tahta parçası buldu. Aşağıya inince, onu merdivenin kenarına koyarak parçaladı... Sonra, köşenin birine, yukardan iki tane tuğla getirdi, işte o zaman su geldi aklına:

— Oğul İdiris, suyu unuttuk ya, dedi...

— Heye buba...

— Sen otur oğul, ben bi gap bulup su getiriyim.

Halo dayı tekrar çıktı apartmanından. Tekrar bakkalın yanına geldi, ona:

— Su, dedi biz su desdisini unutmuşuk...

Bakkal ona bir şişe uzattı:

— Yarın geri getirirsiniz, dedi. Al şimdilik götür. Şu ilerde bir kahve var, ordan doldurursun...

Halo dayı, şişeyi doldurdu, tekrar oğlunun yanına geldi. İdiris ateşi yakmaya çalışıyordu. Gözleri üfleye üfleye dumandan kıpkırmızı olmuştu:

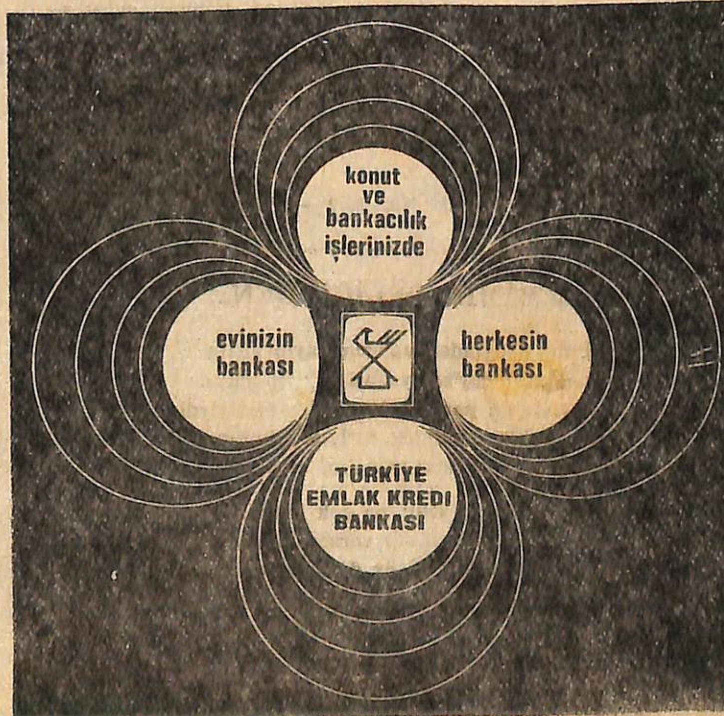
— Yanmıyor buba, dedi...

— Ben yakarım oğul...

(Devamı var)

(Basın: 60686 - A . 21458 — 93)

(Basın : 60848 - A - 20167 — 92)

(Basın: 60686 - A . 21458 — 93)

ARANIYOR

Bulana:

10.000 Lira

Sevgili okurlarımız,

Biliyorsunuz, AKBABA elli yaşında bir delikanlıdır bugün. Bu yaşta başka bir dergi tanıyor musunuz? Elli yıl demek, en azından Türkiye Cumhuriyeti devletinin yaşı demektir. Takdir edersiniz ki, yarım yüzyıllık bir ömür yalnız Türkiye için değil, bütün yeryüzünde ulaşılması güç bir süredir. AKBABA bu yarım yüzyıllık sürekli ve şerefli hayatı sizin sevginize borçludur. Bizim kalemlerimiz, fırçalarımız bu sevgiden güç alıyor, şevk alıyor, cesaret alıyor.

Bu sevgiye lâyık olmak için hiçbir şeyimizi esirgemiyoruz. Sizlere daima daha iyisini, daha güzelini vermek için yarışıyoruz.

Bu nedenledir ki, yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlamış bulunuyoruz:

ARANIYOR

«ARANIYOR» yarışmasını her hafta merakla izleyecek, gülecek, düşünecek ve

10.000 Lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli resimli, yazılı, bulmacalı konu ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Bu renkli, resimli, yazılı, bulmacalı konuda daima bir şey (örneğin, katil) veya şeyler (örneğin, suçlular) ARANIYOR olacak ve sizler de bulmaya çalışacaksınız. Cevabınızı bir kâğıda yazacak, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

AKBABA Dergisi
Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

«ARANIYOR» kuponunu kesip göndermeyenler, doğru cevap verseler dahi yarışmaya katılamıyacaktır.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konulu bulmaca ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız cevaplarını bir kâğıda yazıp, bir «ARANIYOR» kuponu ile yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla «ARANIYOR» kuponu gönderenler fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Onüç sayı sürecek yarışma sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Meslek icabı

Tatilde, bir genç kızla flört ediyordu. Bir gün:

— Güzel matmazel, dedi, sizi, bütün dişlerinizi meydanda bırakan geniş tebessümünüzle ne zaman görsem, hemen evime götürmek arzusu uyanıyor içimde!

Kız isyanla:

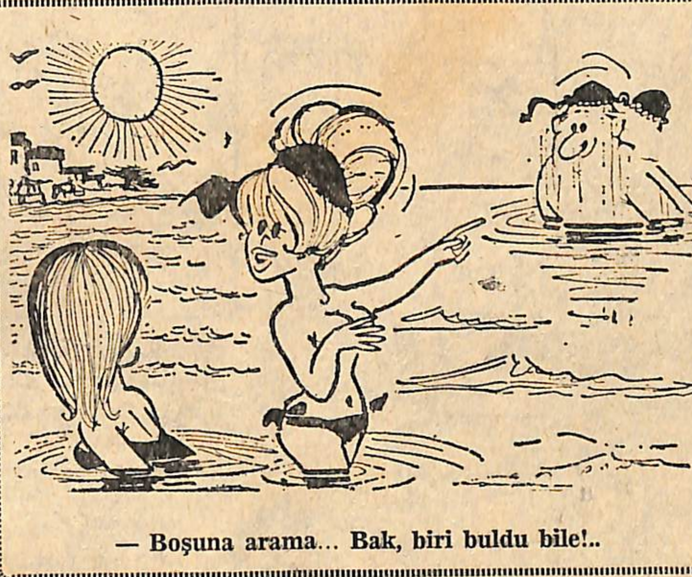
— Siz beni ne sanıyorsunuz! diye bağırdı.

Adam sükûnetle:

— Sadece dişleri en çabuk sürede tedaviye muhtaç biri...

Dedi ve ilâve etti:

— Size söylemeyi unutmuştum, ben dişçiyim!

— Boşuna arama... Bak, biri buldu bile!..

Değmez

Mario, kulüpte karşılaştığı bir meslekdaşının yüzüne bakarak sordu:

— Seni üzgün ve neşesiz görüyorum, oyunda çok para mı kaybettin?

— Hayır, karım şoförümle kaçtı...

— Üzülme dostum, şoförden çok ne var!...

Telâş

Bir istasyonda, ufak bir vagonu bir memur çekmekteydi. Bu sırada babacan bir adam, koşa koşa o vagona atladı, terlerini sildikten sonra:

— Uf, dedi, az kalsın kaçırıyordum!

— Şimdi onu bırakın da.. sizin hazinelerinizin hesabına bakalım!..

Cimri

Ziyaretine gelen arkadaşına dert yandı:

— Gazetede benim cimri olduğumu yazan o palavracı herifi bir tanısam...

— Kolayı var. Gazetenin yazı işleri müdürüne telefon edip sor.

— Eee, telefon parasını kim verecek?!.

Son arzu

İdam mahkûmu son arzusu olan son bardak konyağını içtikten sonra:

— Bir tane daha doldurun, dedi.

— Olmaz çok içtin, dedi avukatı. Bugünlük bu kadar yeter!

Zamane

Misafir, ev sahibinin çocuğuna bir öküz resmi yaparak, ne olduğunu sorar. Çocuk:

— İneğin kocası!.. cevabını verir.

Misafir, bu sefer bir boğa resmi çizer:

— Peki, ya bu nedir?

Çocukta karşılık hazır:

— Bu mu? Aile dostları!..

Balık kokusu

Meşhur İtalyan kemancısı Paganini bir gün kemanı koltuğunda, evine giderken bir lokantadan yayılan nefis bir balık kokusu iştahını kamçılar, lokantaya gider, kapıda şu levha gözüne ilişir:

«Buraya seyyar çalgıcılar giremez!»

Paganini, içeriye girmeden yoluna devam eder.

— Teknem yeni olmuş ne çıkar delikanlı, yanındaki kırk yıllık!..

Tokat

O öğleden sonra küçük Claude'un yaramazlığı tahammül edilemiyecek kadar artmıştı. Annesi:

— Canın tokat yemek mi istiyor? diye bağırdıktan sonra arkasından tokadı indirdi çocuğun suratına.

Claude gözyaşları arasında:

— Fikrimi sormaya ne zahmet ettin, dedi. Cevabımı bile beklemiyecek olduktan sonra...

Mâsum karşılık

Ana okulunda, öğretmen çocuklara sınıftaki bütün eşyaların adlarını söyletiyordu. Sonra birden, kendisinin üzerinde oturmakta olduğu iskemle aklına gelerek, Fifi'ye:

— Söyle bakayım yavrum, ben neyin üzerinde oturuyorum? diye sordu.

Fifi mâsum bir tavırla cevap verdi:

— Poponuzun üzerinde efendim!...

Tehlikeli tedavi!

Şarkıdan, müzikten konuşulduğu bir mecliste bulunan bir doktor şöyle diyordu:

— Her gün yüksek sesle bir saat kadar şarkı söyleyen kimsenin yaşlandığı zaman göğsünden şikâyeti olmaz...

Yanında oturan bir dostu sözünü kesti:

— Şayet komşuları onun o yaşa gelmesine imkân bırakırlarsa...

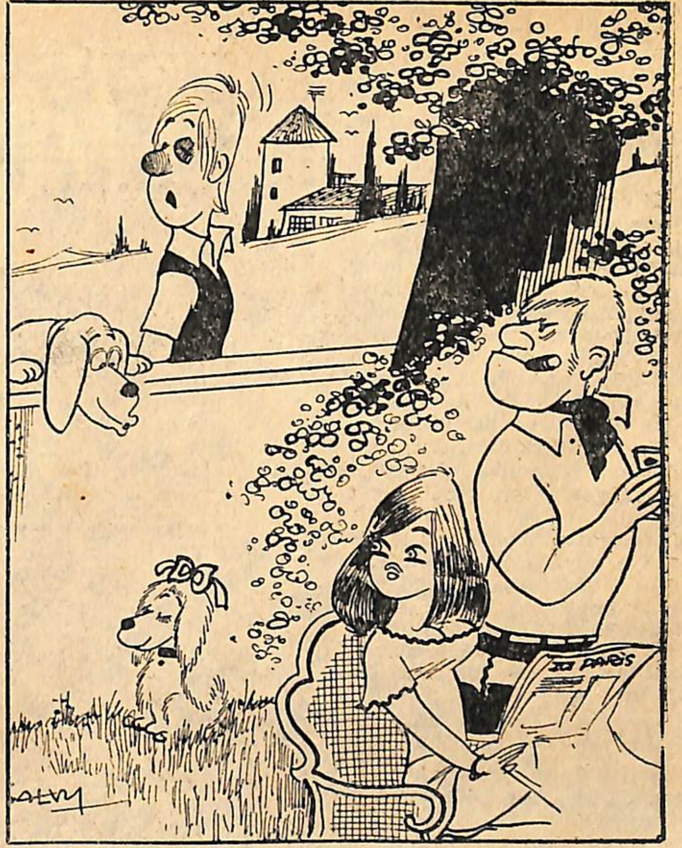
— En iyi «Tuş» a getirme oyunu budur!..

Dünya Karikatürleri

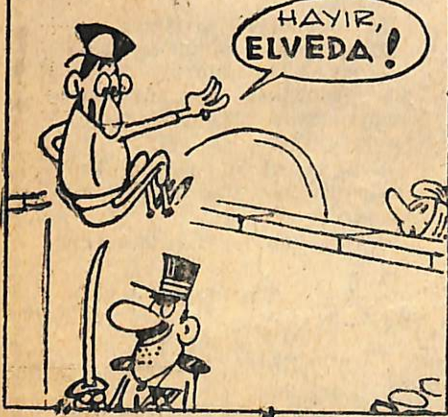

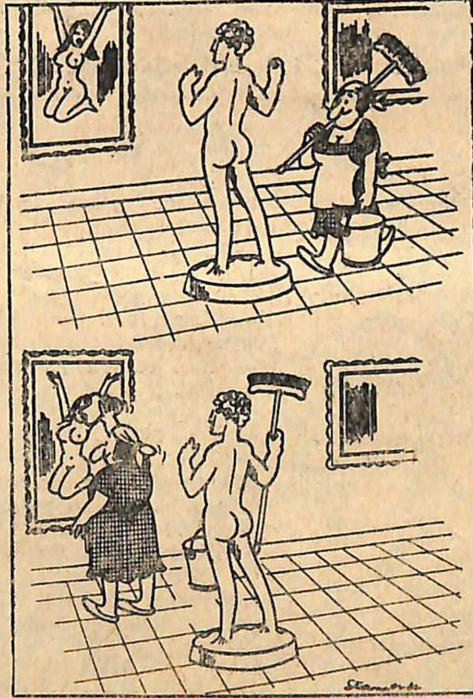
YAZISIZ

-ŞŞŞT, KENDİNE GEL BOBİ... ÇAPKINLIK YÜZÜNDEN DÜN BENİM BAŞIM BELÂYA GİRDİ, BUGÜN DE SEN BİRŞEYLER ÇIKARMA!..

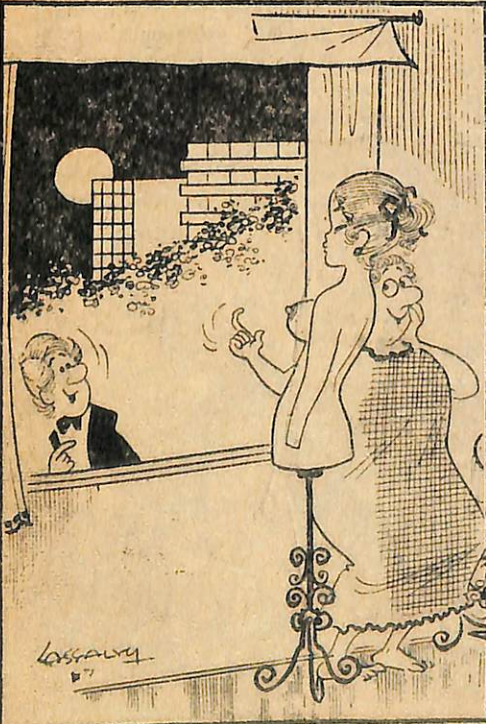
YAZISIZ

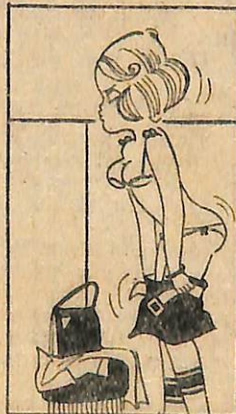
YAZISIZ

-NASIL, MASKEMİ BEĞENDİN Mİ?

-BEN Mİ?

-HERŞEYİNİZ MÜKEMMEL BİR SAĞLIĞA...

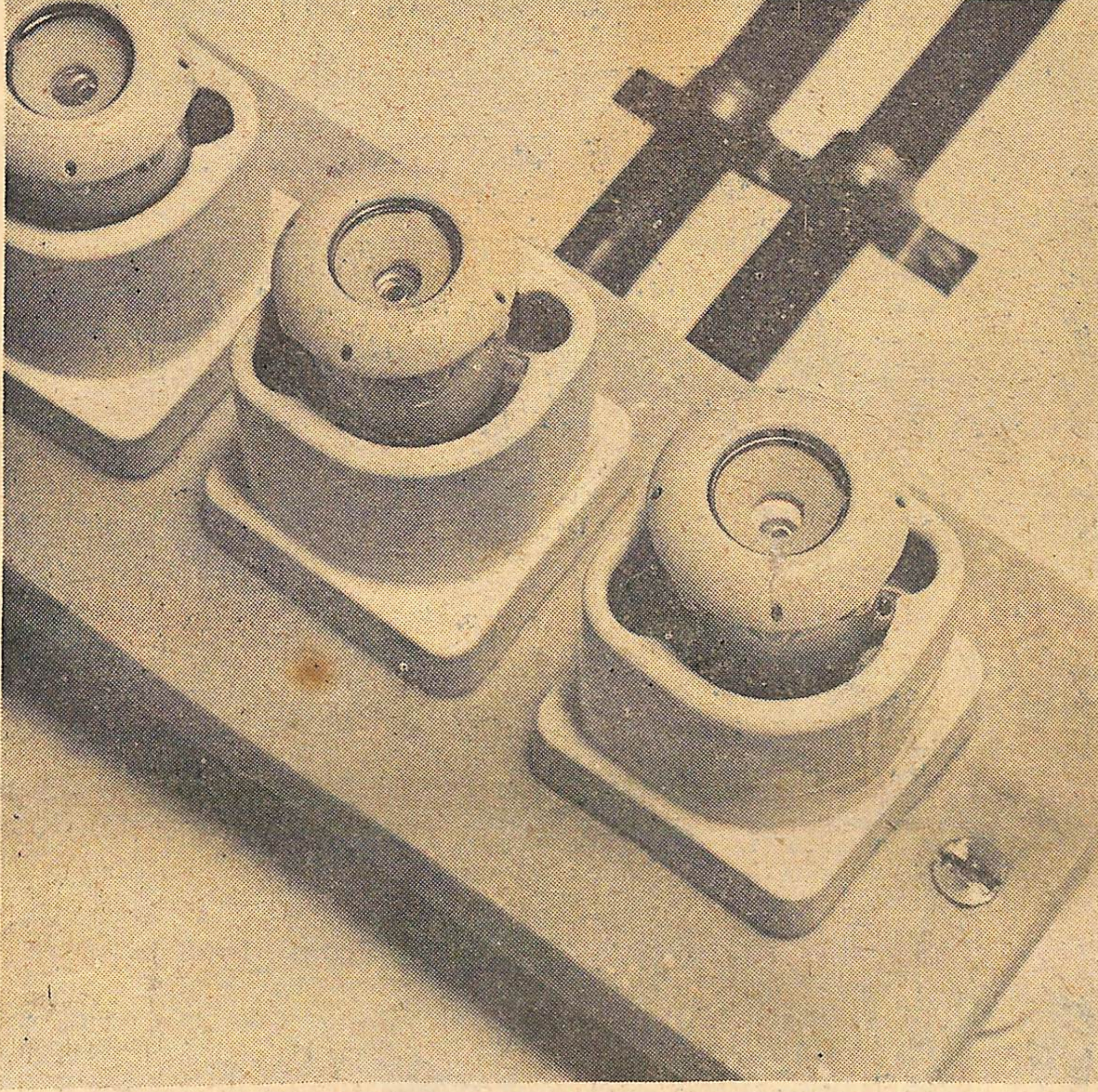

-SAHİP OLDUĞUNUZU GÖSTERİYOR...

-HATTÂ, REFLEKSLERİNİZ BİLE!..

HER TEDBİR EMNİYET İÇİN...

...PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ İÇİN:

Türkiye İş Bankası

(Yeni Ajans : 1718 — 94)

ARANIYOR

BULANA
10.000
LİRA

KUPON No: 3

Akbaba

İETT
DURAK

CAĞALOĞLU–BA

İKİSİ DE MESUTTU, FAKAT BİRAZ SONRA HAİN BİR KURŞUN BU SAADETE LİMON SIKACAKTI..

Grav...
Grav
Grav

BİRDEN HAVAYI ÜÇ ADET SİLÂH SESİYLE KARIŞIK BARUT KOKUSU KAPLADI LEYLÂ MURAT "AH, YAKTIN BENİ ŞEY!", DİYEREK NEŞELİ BİR ŞEKİLDE KALDIRIMLARA UZANDI!..

AKAN KANLAR CADDEYİ KAPLARKEN, HERKES TÜYMENİN EN İYİ HAREKET OLDUĞUNU BİLDİĞİNDEN TOZ OLMUŞTU POLİS VAK'A YERİNE GELDİĞİNDE ORTADA SADECE KATİLİ MEÇHUL BİR CESET VE BİR İP UCU BULMUŞTU

İP UCU ARANIYOR...... BULAN KAZANIYOR!...